

„Ateikite ir pamatykite...“

Pirmieji metai

Naujiems komandų nariams skirta programa

TURINYS

1. Įvadas	3
2. Pirmasis susitikimas „Susipažinimas“	4
3. Antrasis susitikimas „Kurti komandą“	7
4. Trečiasis susitikimas „Komandos pamatas yra Kristus“	11
5. Ketvirtasis susitikimas „Sutikti Dievą“	15
6. Penktasis susitikimas „Klausymas“	20
7. Šeštasis susitikimas „Meilė kuriama“	24
8. Septintasis susitikimas „Gyvenimas komandoje: komandos susitikimas“	28
9. Aštuntasis susitikimas „Gyvenimo kelio gairės“	34
10. Devintasis susitikimas „Baigiamasis susitikimas“	40

1. ĮVADAS

„Ateikite ir pamatysite...“ (Jn 1, 39)

Mielosios poros ir dvasiniai vadovai, būkite pasveikinti atvykę į Dievo Motinos komandų būrį! Čia jūs visada būsite šiltai ir broliškaiai priimti, atrasite bendrystę maldoje ir pasidalinimo džiaugsmą. Ši brolystė yra mūsų judėjimo sudedamoji dalis.

Ši knygelė tėra tik laipsniškas įvadas į Dievo Motinos komandų judėjimą. Be abejo, jūs jau esate kažką girdėję apie DM komandas ir jau žinote kai kuriuos joms būdingus bruožus. Šis laipsniška pažanga paremtas metodas jus supažindins su pagrindiniais šio judėjimo principais, kurie jums padės gyventi poroje tikėjimu.

Kiekvieno susitikimo metu, siūlomos gairės jums padės asmeniškai ir poroje apmąstyti siūlomą temą. Šias gaires papildys jūsų tikėjimo pagilinimui skirti tekstai.

Per šį pirmąjį susitikimą, susipažinkime, melskimės kartu ir dalinkimės.

2. PIRMASIS SUSITIKIMAS „SUSIPAŽINIMAS“

- 2.1. Valgis ir pasidalinimas prie stalo
- 2.2. Malda
- 2.3. Pokalbis apie temą
- 2.4. Pasigilinimui ir pamąstymui skirti tekstai ir klausimai
- 2.5. Pasiruošimas kitam susitikimui

„Susituokusi, sakramentus priėmusi pora yra Bažnyčios ląstelė. Bažnyčios ląstelė, kaip maža regima krikščioniška bendruomenė, didelės bendruomenės, parapijos, viduje. Tačiau gilesniame lygmenyje ji yra didžiulės dvasinės bendruomenės, t.y. Bažnyčios, gyvasis elementas“.

Tėvas Henri Caffarel

2.1. Valgis ir pasidalinimas prie stalo: kas mes esame?

Kiekvienas turime savo istoriją. Kiekvieno iš mūsų istorija yra skirtinga.

Šalia mūsų asmeninės istorijos, esame vyras ir žmona, esame nugyvenę savitą poros arba kunigo gyvenimą su skirtingais temperamentais ir skirtingomis patirtimis. Būtent šiais turtais mes ir dalinsimės komandoje.

Šioje dvasioje mes ir prisistatysime asmeniškai, o paskui kaip pora.

2.2. Malda

Esame kviečiami pasiklausyti Jono evangelijos. Kiekvienas galės balsu išsakyti maldą, kuriai šis tekstas įkvėps, arba pakartoti evangelijos žodžius, kurie surado atgarsį jų klausantis arba tiesiog pasakyti *Amen*.

Evangelija pagal Joną 1, 37-39

„Kitą dieną tenai vėl stovėjo Jonas ir du jo mokiniai. Išvydęs ateinantį Jėzų, jis tarė: „Štai Dievo Avinėlis!“ Išgirdę tuos žodžius, abu mokiniai nuėjo paskui Jėzų. O jis atsigręžė ir, pamatęs juos sekančius, paklausė: „Ko ieškote?“ Jie atsakė: „Rabi (tai reiškia „Mokytojau“), kur gyveni?“ Jis tarė: „Ateikite ir pamatysite.“ Tada jiedu nuėjo, pamatė, kur jis gyvena, ir tą dieną praleido pas jį. Tai buvo apie dešimtą valandą.“

Bendros maldos pabaigoje galime kartu melstis (arba giedoti) *Tėve Mūsų*.

2.3. Pokalbis apie temą

Štai keletas klausimų, kurie galėtų palengvinti mūsų susipažinimą:

- Kodėl šiandien mes esame čia?
- Kas mus patraukė į Dievo Motinos komandų judėjimą?
- Ar jau esame dalyvavę kuriame nors kitame Bažnyčios judėjime ar bendruomenėje? Kur būtent?
- Ko mes tikimės iš DM komandos?

2.4. Pasigilinimui ir pamąstymui skirti tekstai ir klausimai

Skaitinys iš Apaštalų darbų

4, 32-37

„Visi įtikėjusieji buvo vienos širdies ir vienos sielos. Ką turėjo, nė vienas nevadino savo nuosavybe, nes jiems visa buvo bendra. Apaštalai su didžia galybe liudijo apie Viešpaties Jėzaus prisikėlimą, ir juos lydėjo malonės gausa. Tarp jų nebuvo vargšų. Kurie turėjo žemės sklypus ar namus, juos parduodavo, gautus pinigus sudėdavo prie apaštalų kojų, ir kiekvienam buvo dalijama, kiek kam reikėjo. Juozapas, apaštalų pramintas Barnabu (tai reiškia: „Paguodos sūnus“), buvo levitas, kilęs iš Kipro. Jis turėjo žemės sklypą. Tą pardavęs, atnešė pinigus ir padėjo apaštalams po kojų.“

Kasmėnesinis susitikimas

Dievo motinos komandų judėjimo įkūrėjas tėvas Caffarel savo priešpaskutiniame Laiške komandoms išdėstė tai, kokia turėtų būti Dievo Motinos komanda ir kokia turėtų būti komandos susitikimo dvasia.

„Kasmėnesinį komandos susitikimą neturėtų apibrėžti vien tik jo struktūra, jo dvasia, komandos narių draugystė, jų troškimas, jog tai būtų Dievo paieškų etapas. Pirmiausia reikėtų pripažinti tokios komandos antgamtinę prigimtį ir jos slėpinį. Iš tiesų tai yra, tai turėtų būti, visiškai kitokia tikrovė nei paprasčiausiai žmogiško susitikimo tikrovė. Švento Mato evangelijos eilutės padeda geriau suprasti kas tai: „Kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir aš esu tarp jų“ (Mt 18, 20). „Ir dar sakau jums: jeigu kas iš jūsų susitars žemėje dviese melsti kokio dalyko, jiems mano dangiškasis Tėvas jį suteiks.“ (Mt 18, 19) Čia, tarp viename buto kambaryje susirinkusių porų, patiriamas intensyvus Prisikėlusiojo artumas, gyvas ir visiems dėmesingas, mylintis kiekvieną tokį, koks jis yra, su jame esančiu gėriu ir blogiu, nekantraujantis padėti tapti tokiu, kokio Jis nori. Jis yra čia esatis taip, kaip Velykų vakarą tame aukštutiniame Jeruzalės kambaryje, kai Jis staiga netikėtai pasirodė tiems kitiems, kitos komandos nariams, t. y. apaštalams. Jis į juos kvėpė, sakydamas: „Priimkite Šventąją Dvasią!“. Ir jie tapo naujais žmonėmis. Jėzus Kristus šeimose taip pat nepraleidžia progos įkvėpti savo Dvasios. Ir tie, kurie atsiveria šiam Dvasios dvelksmui – jam atsiverti išmokstama palengva – tampa šios Dvasios įkvėptais žmonėmis. Tuomet komandos susitikimas būna gaivinamas Dvasios. Šiems vyrams ir šioms moterims, kurie susitinka sunkios dienos vakare, neretai būdami išvargę ir slegiami rūpesčių, ši Dvasia įkvėpia dvigubą Kristaus troškimą: nekantrų troškimą pagarbinti Tėvą ir liepsningą bei švelnų gailėstį minioms, kurios yra kaip kaimenė be piemens.

...Komandos susitikimas, jei jis nėra pirmiausia bendra pastanga susitikti Jėzų Kristų, yra kažkas visai kita nei Dievo Motinos komandos susitikimas“.

Tėvas Henri Caffarel

Dievo motinos komandų judėjimo įkūrėjas rašė: *„Komandos susitikimas, jei jis nėra pirmiausia bendra pastanga susitikti Jėzų Kristų, yra kažkas visai kita nei Dievo Motinos komandos susitikimas“.*

Čia slypi tikras pavojus. Labai dažnai pasidalinimai komandoje tampa pernelyg intelektualūs, kultūriniai, paremti simpatijomis, draugystėmis, ir pamirštama tai, kas yra svarbiausia: Jėzus Kristus.

- Mes suvokiame, kad Dievo Motinos komanda nėra studijų būrelis. Kaip tarpusavyje susiderinti? Kaip būti dėmesingam kitiems, kad niekas neliktų nuošaly?

Negausus ir vieningas ekipažas

„Prancūzų kalboje žodis „equipe“ (komanda, ekipa) kilęs iš seno prancūzų kalbos žodžio „esquif“ (mažas laivelis). Taigi komanda nėra didžiulis transatlantinis laimeris ar pramoginių laivelių regata [laivynas], kai kiekvienas plaukdamas savo privačiame laivelyje pasirenka kryptį į jam patinkančią mielą vietelę, kurioje ruošiasi gerai praleisti laiką ar pažvejoti: ekipa tai išties mažas laivelis, toks šeiminis savo gamybos apaštalo Petro laivelis, negausus ir vieningas ekipažas...

Bendrasis gėris pasiekiamas per bendras grupės pastangas, o komandos kūrimas reikalauja nuolatinio savęs užmiršimo: svarbus požiūris ir formacijos bendrumas, solidarumo jausmas, tų pačių tikslų siekimas ir pastangų suderinimas, ištikimybė įsipareigojimams ir disciplinai. „Aš atėjau ne tam, kad man būtų tarnaujama, bet kad pats tarnaučiau“, Viešpaties žodžiai priešingi „savirealizacijos“ paieškoms.

Komanda, bendruomenė pirmiausia yra ne juridinė organizacija, o laboratorija, kurioje per artimo meilę kuriama vienybė.

Komanda yra tik priemonė, ji nėra tikslas: ji tarnauja Karalystės kūrimui. Priešingu atveju ji tampa getu užuot buvusi raugu, gumulu tešloje užuot buvusi raugu...

Reikia tikrai tikėti, kad tai Kristus kuria komandą ir tik jis gali ją sukurti, Kristus savo Evangelijoje ir Kristus savo Eucharistijoje, mums skiria komandą, kad taptume bendruomene. Kristus yra vienintelis krikščionių ryšys, o artimo meilė yra klusnumas „Kristaus nusistatymui“. (Laiškas filipiečiams 2, 5)

Naujas įsakymas, kurį mums šiandien Jėzus perduoda, nėra abstrakcija ar manifestas: jis įvykdomas kai du ar trys susivienija Jo vardu. Eksperimentu patvirtintas įrodymas, jog Jėzus egzistuoja, galutinai pateikiamas per krikščionių bendruomenę, kuri norom nenorom, vis šlubčiodama, bando gyventi drauge taip, kaip mokė Jėzus.“

Jacques Loew o.p.

- Kaip mes suprantame frazę: „Komanda yra tik priemonė, ji nėra tikslas: ji tarnauja Karalystės kūrimui. Priešingu atveju ji tampa getu užuot buvusi raugu, gumulu tešloje užuot buvusi raugu...?“
- Kokios yra mūsų gyvenimo komandoje patirtys? Kokių vaisių mums tos patirtys atnešė? Su kokiais trūkumais susidūrėme?
- Šiame tekste nurodytos kelios bendram komandos gėriui skirtos priemonės, kaip mes priimame šiuos pasiūlymus?

2.5.Pasiruošimas kitam susitikimui

- Perskaityti 2-o susitikimo medžiagą
- Kartu pasiruošti pasidalinimui prie stalo
- Pasiruošti atsakyti į užduotus klausimus
- Tuomet perskaityti pasigilinimui skirtą tekstą ir pateiktus klausimus

Savo apmąstymų vaisius ir pastebėjimus siūlome užsirašyti.

3. ANTRAS SUSITIKIMAS „KURTI KOMANDĄ“

- 3.1. Valgis ir pasidalinimas prie stalo
- 3.2. Malda
- 3.3. Pokalbis apie temą
- 3.4. Pasigilinimui ir pamąstymui skirti tekstai ir klausimai

„Jie pažįsta savo silpnumą, žino, kad jų gera valia ir jų jėgos yra ribotos, nes kasdien patiria kaip sunku gyventi krikščioniškai pagoniškame pasaulyje, ir kadangi jie tvirtai tiki broliška tarpusavio pagalba, jie nusprendė sukurti komandą“.

Tėvas Henri Caffarel

3.1. Valgis ir pasidalinimas prie stalo: kas mes esame?

3.1.1. Pasiruošimas pasidalinimui

Skirkime laiko poroje pasiruošti būsimam susitikimui, kad jo metu dalintumės tuo, kas mums atrodo svarbiausia.

Per kiekvieną susitikimą, pasidalinimo prie stalo metu, skirkime laiko pasidalinti tuo, kas yra mūsų gyvenimas: tarp dviejų susitikimų įvykusiais svarbiais įvykiais, reikšmingomis patirtimis. Dalinkimės gerbdami ir saugodami kiekvieno (kiekvienos poros) intymumą.

Patartina šiam pasidalinimui pasiruošti poroje iš anksto, kad jo metu galėtume klausytis kitų, o negalvoti apie tai, ką patys sakysime!

Prabėgusio mėnesio įvykių apžvalga leis nuspręsti tai, kuo norėtume pasidalinti su kitais, tai, kas mums buvo svarbu, tai, ką mes išgyvenome tikėjimo šviesoje. Tai visai kas kita, nei tiesiog detali mūsų prabėgusio mėnesio įvykių apžvalga. Dalinimasis tiesoje bus tarpusavio pagalbos ir brolystės versmė.

3.1.2. Susitikimo metu

Pasidalinimas prie stalo vyksta klausymosi atmosferoje: svarbu nepertraukti to, kuris dalinasi. Žinoma, jam baigus kalbėti, galima užduoti klausimų. Praėjusio mėnesio įvykių apžvalga, kuriai iš anksto būsime pasiruošę, padės mums dalintis tiesoje svarbiais mūsų gyvenimo „šviesos momentais“ (džiaugsmiais, susitikimais, pozityviais įvykiais...) ir „tamsesnėmis akimirkomis“ (skausmais, kančiomis, sunkumais, rūpesčiais...).

3.2. Malda

Su džiaugsmu, kad galime drauge kreiptis į Viešpatį, išskirkime šį privilegijuotą laiką: uždekime žvakę, pasiruoškime ikoną ar mums patinkantį paveikslėlį, pasirinkime giesmę, muziką ir pan. Visa, kas mus nuteiks madai.

Skaitinys iš apaštalo Pauliaus pirmojo laiško korintiečiams 12, 12-27

„Kaip vienas kūnas turi daug narių, o visi nariai, nepaisant daugumo, sudaro vieną kūną, taip ir Kristus. Mes visi buvome pakrikštyti vienoje Dvasioje, kad sudarytume vieną kūną, visi – žydai ir graikai, vergai ir laisvieji; ir visi buvome pagirdyti viena Dvasia. Juk ir kūnas nėra sudėtas iš vieno nario, bet iš daugelio. Jei koja imtų ir pasakytų: „Kadangi aš ne ranka, tai nepriklausau kūnui“ – tai argi dėl to ji nepriklausytų kūnui? O jeigu ausis

tartų: „Kadangi aš ne akis, tai aš nepriklausau kūnui“ – tai argi dėl to ji nepriklausytų kūnui? Jei visas kūnas tebtų akis, tai kur pasidėtų klausa? O jei visas – klausa, tai kur uoslė? Bet dabar Dievas sudėliojo kūne narius ir kiekvieną jų, kaip panorėjo. Jei visuma tebtų vienas narys, tai kur beliktų kūnas? Bet dabar narių daug, o kūnas vienas. Akis negali pasakyti rankai: „Man tavęs nereikia“, ar galva kojoms: „Man jūsų nereikia“. Priešingai, tariamai silpnesni kūno nariai yra kur kas reikalingesni. Tuos kūno narius, kuriuos laikome mažiau garbingais, mes apsupame ypatinga pagarba, ir mūsų gėdingesnieji nariai gaubiami didesnio padorumo, kurio neprivalo mūsų padorieji nariai. Taigi, tvarkydamas kūną, Dievas skyrė daugiau pagarbos tiems nariams, kurie jos stokojo, kad kūne nebūtų susiskaldymo ir patys nariai rūpintųsi vieni kitais. Todėl, jei kenčia vienas narys, su juo kenčia ir visi nariai. Jei kuris narys pagerbiamas, su juo džiaugiasi visi nariai. Jūs esate Kristaus kūnas, o pavieniui – jo nariai.“

Susitelkime į šį šventojo Paulius laišką. Kiekvienas iš eilės gali garsiai išsakyti savo prašymą ar maldą, kuriems šis tekstas jų įkvėps, arba pakartoti jų palietusius šio teksto žodžius, arba tiesiog paprasčiausiai pasakyti „Amen“.

Jei norime, galime tarpusavyje pasidalinti savo konkrečiomis intencijomis, kurias trokštame pavesti Viešpačiui.

Maldą galime užbaigti 138 psalmės žodžiais:

*„Juk tu sukūrei mano širdį,
numezgei mane motinos įsčiose.
Šlovinu tave, nes esu nuostabiai padarytas.
Tavo visi darbai nuostabūs, – aš tai gerai žinau.“*

3.3. Pokalbis apie temą

- Kas yra Dievo Motinos komanda?

„Dievo Motinos komanda nėra paprasta žmonių bendruomenė, ji susirenka „Kristaus vardu“ ir turi padėti savo nariams augti Dievo ir artimo meilėje, kad jie galėtų geriau atsiliępti į Kristaus kvietimą.

Krikščioniška šeima savaime jau yra „krikščioniška bendruomenė“, tačiau labai ypatingu būdu. Viena vertus, ši bendruomenė išties remiasi žmogiškąja tikrove: laisvu, visišku, galutiniu ir vaisingu savęs dovanojimu meilėje, kurią vyras ir moteris kuria santuokoje. Kita vertus, ši žmogiška tikrovė Kristuje tampa sakramentu, tai yra ženklui, kuris perteikia Dievo meilę žmonijai, Kristaus meilę Bažnyčiai, o sutuoktinius padaro jos dalyviais.“

Dievo Motinos komandų chartija

- Kokie yra mūsų intencijos jungtis į komandą elementai arba mūsų poros susikūrimo elementai, kurie paaiškina mūsų troškimą būti komandoje?
- Kuo, mūsų manymu, skiriasi Dievo Motinos komandos susitikimas nuo tiesiog draugų susitikimo?
Ką reiškia pasisakyti tiesoje ir kukliai? Kaip priimti kitą tokį, koks jis yra, jo nevertinant, ypač tuo atveju, jei jo požiūris skiriasi nuo manojo?
- Kokią vietą mūsų poros gyvenime skiriame mūsų santykiui su Kristumi? Kaip komanda galėtų mums padėti augti Dievo, mūsų sutuoktinio, mūsų artimo meilėje?

- Kunigas – Dievo Motinos komandos dvasinis patarėjas

Kiekviena komanda turi užsitikrinti kunigo pagalbą. Jokie veiklos planai negali pakeisti kunigo doktrininio ir dvasinio indėlio. Kunigas ne tik perteikia principus, bet dar ir padeda šeimoms juos perkelti į gyvenimą. Šis bendradarbiavimas yra vaisingas. Kunigai ir šeimos mokosi vieni kitus suprasti, vertinti, paremti: šeimos priima kunigo apaštalinės intencijas, o kunigas aukodamas Mišias palaiko šeimas, kurių pastangas, kovas ir troškimus jis gerai pažįsta.

Dievo Motinos komandų chartija

- Ko mes tikimės iš kunigo, kuris sutiko mus palydėti?
- Kokie yra mano, kaip komandos kunigo, lūkesčiai?

3.4. Pasigilinimui ir pamąstymui skirti tekstai ir klausimai

Susirinkti Kristaus vardu

„Kristus nesako: „Kur du ar trys susirinkę, ten ir aš esu tarp jų“, bet Jis patikslina: „Kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir aš esu tarp jų“ (Mt 18, 20). Ir tai yra svarbus skirtumas. Jo kviečiami mes atsiliepiame į Jo kvietimą, esame čia „Jo vardu“. Taigi, jei į komandos susitikimą ateiname tik dėl gerų draugų, dėl simpatijų, tuomet tai nėra susirinkimas Kristaus vardu“.

„Kristus negali pilnai veikti, jei mes, visų pirma, susirenkame ne dėl Jo, ne tam, kad su Juo susitiktume. Todėl būtina išgryninti ir sustiprinti šią tikrąją intenciją. Mes į susitikimą ateiname Kristaus vardu ir turime sau tai priminti prieš kiekvieną susitikimą.“

Tėvas Henri Caffarel

„Kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir aš esu tarp jų“. Tai labai svarbi frazė, nes ji susitikimui suteikia dievišką matmenį. Komandos susitikimas yra visai kas kita, nei geranoriškai nusiteikusių draugų, kuriems malonu susitikti ir pabendrauti, susitikimas.

- Kaip galėtume sau tai priminti prieš kiekvieną susitikimą?
- Kokias priemones reikėtų taikyti susitikimo metu?
- Kokias priemones reikėtų taikyti ne susitikimo metu?

Atsakas į Kristaus meilės troškimą

„Jei krikščionys gyvena komandoje, tai pirmiausia tam, kad visi kartu būtų atsakas į meilę, kurią Kristus dovanojo krikščionims: susirenkame tam, kad kuo labiau gyventume tikrąją Kristaus ir tikrąją artimo meilę.

„Jei du ar trys susirenka mano vardu...“ (Mt 18, 20). Tai būtų komandos silpnumas, jei ji pasitenkintų draugyste, bičiulyste, tarpusavio prieraišumu. Reikia, kad mus tarpusavyje sujungtų Kristaus meilė. Komandoje slypi galimybė susitikti su žmonėmis, kurie būtų pasiryžę mylėti vieni kitus iki pat pabaigos, būdami vieni kitiems sąžiningi. Taigi Viešpaties buvimas komandoje turėtų būti gilios pagarbos jai priežastimi: ji su savimi mums atveda Kristų. Kai tik sužeidžiama tarpusavio meilė, Kristaus atsikratoma ne tik iš komandos, bet ir kitiems, nes Kristaus čia nebėra.

Žinoma, tuo pačiu metu nereikia pamiršti, kad vienybė nėra vienodumas: visuomet mažiau ar daugiau jaučiame pagundą siekti patogios vienybės, kad visi norėtų viską

daryti taip pat ir tuo pačiu metu. Priešingai, reikia kiekvieno asmenybę matyti Viešpatyje ir atsisakyti mūsų turimų idėjų apie kitus“...

Madeleine Delbrêl, Bendruomenė pagal Evangeliją

XX amžiaus 6-7 dešimtmetyje Madeleine Delbrêl buvo socialinė darbuotoja Ivry-sur-Seine mieste. Ji įkūrė į socialinį gyvenimą įsitraukusią krikščionių moterų bendruomenę, kurioje moterys troško ne „dirbti Kristui“, bet „būti Kristumi“ neturtingiesiems, kuriems jos, kaip socialinės darbuotojos, galėtų padėti.

- Mūsų asmenybės skiriasi: ar mes savo komandoje atpažįstame aspektus, kurie gali tapti vienybės versme, ar priešingai, jie gali tapti skirtingumo ir trapumo priežastimi? Kokie būtent?
- Ką nori pasakyti Madeleine Delbrêl, kai ji rašo: „komanda su savimi atsiveda Kristų“?

Komandų pradžia

„Kartą, 1939 metų kovo mėnesį, su manimi susitikti atėjo viena ištekėjusi moteris, ji manęs paklausė ar nesutikčiau ją palydėti jos dvasinėje kelionėje. Žinoma, aš sutikau. Po dviejų savaičių, jis manęs paklausė ar nesutikčiau priimti ir jos vyrą, aš sutinku. Dar po mėnesio, jie abu manęs paklausia ar nesutikčiau susitikti su trimis draugų šeimomis, kurioms rūpi jų krikščioniško gyvenimo pažanga.

Šios šeimos išgyveno dvigubą susitaikymą: pirmiausia, susitaikymą tarp meilės ir santuokos... „Meilė ir santuoka“ – tai vienas ir tas pats dalykas.

Kitas susitaikymas, kurį jie patyrė: „Religija ir Kristaus meilė yra viena“. Nežinau ar jūs galite įsivaizduoti, ką tai reiškė tuo laikmečiu...

Juose gyveno dvi meilės: jų sutuoktinio meilė ir Kristaus meilė... Štai kodėl jie taip troško sužinoti kaip padaryti pažangą siekiant šventumo, turint širdyje šias dvi meiles.

Pirmasis susitikimas buvo labai džiaugsmingas... Čia aš supratau, kodėl aš taip gerai jaučiausi: jau 10-15 metų su Kristumi išgyvenau meilės santykį ir, kalbėdamas šioms šeimoms apie jų meilę, supratau, kad poros gyvenime sutinkame tuos pačius meilės dėsnius, kuriuos buvau atradęs savo santykiyje su Kristumi: meilės dėsniai visur yra tie patys..., (...) jie man atskleidė tikrovę, kuria jie gyveno, o aš su jais pasidalinau kai kuriais man iš patirties žinomais dvasingumo aspektais.

Ir vieniems, ir kitiems, nebuvo sunku suprasti, kad mūsų pašaukimas yra šventumas, šventumas kaip meilės klestėjimas... Ir tuomet, po to sekę apmąstymai jiems padėjo visiškai naujai atrasti santuokos sakramentą kaip nuostabios malonės šaltinį.

Mums atsiskleidė ir kitas labai svarbus dalykas, kurį vieno susitikimo metu išsakė viena moteris... Kartą, maldos metu, ši moteris kreipėsi į Dievą tokiais žodžiais: „Viešpatie, dėkojame Tau už mūsų dviejų sakramentų santuoką: už kunigystę ir už santuoką“. Manau, kad ši mintis buvo labai svarbi.

Tėvas Henri Caffarel (ištrauka iš 1987 m. Chantilly vykusios konferencijos)

- Pamąstykime apie šį tekstą kaip vedusi pora arba kaip kunigas.

4.TREČIAS SUSITIKIMAS „KOMANDOS PAMATAS YRA KRISTUS“

- 4.1.Valgis ir pasidalinimas prie stalo
- 4.2. Malda
- 4.3. Pokalbis apie temą
- 4.4. Magnificat
- 4.5. Pasigilinimui ir pamąstymui skirti tekstai ir klausimai

„Kristus negali pilnai veikti mūsų tarpe, jei mes, visų pirma, susitinkame ne dėl Jo, ne tam, kad su Juo susitiktume. Todėl būtina išgryninti savo intenciją, sustiprinti šią tikrąją intenciją. Į susitikimą mes ateiname vardan Jėzaus Kristaus ir tai mums reikia prisiminti prieš kiekvieną susirinkimą.“

Tėvas Henri Caffarel

4.1.Valgis ir pasidalinimas prie stalo

4.1.1. Pasirengimas pasidalinimui prie stalo

Nepamirškite pasiruošti poroje ir aptarti svarbiausius mėnesio įvykius (sunkesnius ir šviesesnius momentus). Užsirašykite arba įsidėmėkite juos!

Venkite susitelkti vien ties įvykiais. Žinoma, kai kurie iš jų yra pakankamai svarbūs, kad juos paminėtume, tačiau nesileiskime pernelyg į smulkmenas, pvz., nepradėkime detaliai pasakoti apie puikiai praleistas atostogas. Svarbu tai paminėti, tačiau dalindamiesi nesileiskime į smulkmenas. Toks detalus pasidalinimas pritiktų draugų susitikimo kontekste, tačiau nebūtinai būtų naudingas komandos susitikimo metu.

4.1.2. Susitikimo metu

Nepertraukdami kalbančiojo, klausomės to, kuris dalinasi apie savo svarbiausius praėjusį mėnesį patirtus momentus. Tiesiog klausykimės! Mokykimės priimti kiekvieno skirtingumus, gerbti jų rūpesčius ir džiaugsmus.

Dalindamiesi tiesoje tuo, kas mūsų gyvenime yra svarbiausia, kursime broliškus santykius ir tikrą komandą.

4.2.Malda

Evangelija pagal Luką

24, 13-38

Ir štai tą pačią dieną du [mokiniai] keliavo į kaimą už šešiasdešimties stadijų nuo Jeruzalės, vadinamą Emausu. Jie kalbėjosi apie visus tuos įvykius. Jiems taip besikalbant ir besiginčijant, prisiartino pats Jėzus ir ėjo kartu. Jų akys buvo lyg migla aptrauktos, ir jie nepažino jo. O Jėzus paklausė: „Apie ką kalbate eidami keliu?“ Tie nuliūdę sustojo.

Vienas iš jų, vardu Kleopas, atsakė jam: „Nejaugi tu būsi vienintelis ateivis Jeruzalėje, nežinantis, kas joje šiomis dienomis atsitiko!“ Jėzus paklausė: „O kas gi?“ Jie tarė jam: „Su Jėzumi Nazarėnu, kuris buvo pranašas, galingas darbais ir žodžiais Dievo ir visos tautos akyse. Aukštieji kunigai ir mūsų vadovai pareikalavo jam mirties bausmės ir atidavė jį nukryžiuoti. O mes tikėjomės, kad jis atpirksiąs Izraelį. Dabar po viso to jau trečia diena, kaip tai atsitiko. Be to, kai kurios mūsų šėkės moterys mums uždavė naujų rūpesčių. Anksti rytą jos buvo nuėjusios pažiūrėti kapo ir nerado jo kūno. Jos sugrižo ir papasakojo regėjusios pasirodžiusius angelus, kurie sakė Jėzų esant gyvą. Kai kurie iš mūsų šėkių buvo nuėję pas kapą ir rado viską, kaip moterys sakė, bet jo paties nematė“.

Jėzus jiems tarė: „O jūs, neišmanėliai! Kokios nerangios jūsų širdys tikėti tuo, ką yra skelbė pranašai! Argi Mesijas neturėjo viso to iškentėti ir žengti į savo garbę?!“ Ir, pradėjęs nuo Mozės, primindamas visus pranašus, jis aiškino jiems, kas visuose Raštuose apie jį pasakyta.

Jie prisiartinio prie kaimo, į kurį keliavo, o Jėzus dėjosį einąs toliau. Bet jie privertė jį pasilikti, prašydami: „Pasilik su mumis! Jau vakaras arti, diena jau besibaigianti...“ Tuomet jis užsuko pas juos. Vakarieniaudamas su jais prie stalo, paėmė duoną, sukalbėjo palaiminimą, laužė ir davė jiems. Tada jų akys atsivėrė, ir jie pažino Jėzų, bet jis pranyko jiems iš akių. O jie kalbėjo: „Argi mūsų širdys nebuvo užsidegusios, kai jis kelyje mums kalbėjo ir atvėrė Raštų prasmę?“

Jie tuoj pat pakilo ir sugrįžo į Jeruzalę. Ten rado susirinkusius Vienuolika su savo draugais, kurie sakė: „Viešpats tikrai prisikėlė ir pasirodė Simonui“. O jie papasakojo, kas jiems atsitiko kelyje ir kaip jie pažino Jėzų, kai jis laužė duoną.

Susitelkime ties evangelisto Luko papasakota istorija. Skirkime laiko tylai, kad leistumės būti persmelktais Dievo Žodžiu. Kiekvienas paeiliui gali išsakyti balsu maldą, kuriai šis tekstas jį įkvėps arba tiesiog pakartoti žodžius, kurie jį palietė arba tiesiog pritarti pasakant „Amen“.

Taip pat galime komandoje pasidalinti savo asmeninėmis intencijomis, kurias norime patikėti mūsų Viešpačiui.

Maldą baigiame 27 psalmės žodžiais:

*Išgirsk mano balsą, VIEŠPATIE, kai šaukiuosi,
būk man maloningas ir išklausk mane!
„Eikš, – sako man širdis, – jo veido ieškok!“
Tavo veido, VIEŠPATIE, aš ieškau!
Neslėpk nuo manęs savo veido.
Mokyk, VIEŠPATIE, mane savo kelio,
dėl mano budrių priešų vesk mane lygiu taku.*

4.3. Pokalbis apie temą

„Žmogiškai žiūrint gali atrodyti paradoksalu Bažnyčios ateitį patikėti mažoms krikščioniškoms bendruomenėms, kad ir kokios entuziastingos jos būtų, nes jos tėra lašas vandenyne. Tai tiesa. Tačiau, jei vertinsime dvasinę energiją, kuri sklinda iš visos grupės, kuri leidžiasi, kad Kristus savo Dvasia ją gaivintų, viskas pasikeičia, nes tuomet įžengiame į paties Dievo dorybės ir galios sritį... Iš tikrųjų tai mažumos perkeičia pasaulį.“

Kardinolas Suenens: Naujosios Sekminės – Desclée et Cie

Asmeninis ryšys su Dievu:

- Kokią vietą mano gyvenime užima maldą?
- Kokį pavidalą mano gyvenime įgauna mano asmeninis ryšys su Jėzumi Kristumi?

Poros ryšys su Dievu:

Per Santuokos sakramentą Kristus atsiranda mūsų meilės centre ir mūsų abipusiam įsipareigojime. Jis keliauja kartu su mumis.

- Kokią vietą mūsų poros gyvenime užima malda? Ar mokame ir ar galime drauge stoti Dievo akivaizdon? Kokį pavidalą gali įgauti ši mudviejų malda?
- Ar mudu abu, kaip vyras ir žmona, esame vienodai suinteresuotos šalys (nedvejokite atskleisti vieno ar kito nenorą).

Komandos ryšys su Dievu:

- Kokiu būdu komanda gali melstis ne susitikimo metu?

4.4.Magnificat

Šį susitikimą galime pabaigti *Magnificat* giesme. Dievo Motinos komandos šią maldą pasirinko kaip bendrą maldą. Per šią maldą kiekvieno susitikimo metu esame bendrystėje su visais šio judėjimo nariais ir tuo pačiu meldžiamės už visas pasaulio poras.

*„Mano siela šlovina Viešpatį,
mano dvasia džiaugiasi Dievu, savo Gelbėtoju,
nes jis pažvelgė į nuolankią savo tarnaitę.
Štai nuo dabar palaiminta mane vadins visos kartos,
nes didžiųjų dalykų padarė man Viešpats,
ir šventas yra jo vardas!
Jis maloningas iš kartos į kartą
tiems, kurie jo klauso.
Jis parodo savo rankos galybę
ir išsklaido išdidžios širdies žmones.
Jis numeta galiūnus nuo sostų
ir išaukština mažuosius.
Alkstančius gėrybėmis apdovanoja,
turtuolius tuščiomis paleidžia.
Jis ištiesė pagalbos ranką savo tarnui Izraeliui,
kad minėtų jo gailestingumą,
kaip buvo žadėjęs mūsų protėviams –
Abraomui ir jo palikuonims per amžius“.
Garbė Dievui Tėvui, ir Sūnui, ir Šventajai Dvasiai.
Kaip buvo pradžioje, dabar ir visados, ir per amžius. Amen.*

Lk 1, 46-55

4.5.Pasigilinimui ir pamąstymui skirti tekstai ir klausimai

„Nesuvokiami Kristaus turtai“

„Norite išmokti melstis? Siekite pažinti Kristų! Nekalbu apie grynai intelektualų pažinimą, bet apie pažinimą tikėjimu ir meile. Pirmiausia tvirtai tikėkite, kad Kristus nėra tik istorijos migloje pasimetęs personažas, bet kad Jis yra gyvas, Jis yra Gyvasis, stovintis prie jūsų durų, beldžiantis ir laukiantis, kaip Jis pats yra apie save pasakęs. Reikia ieškoti būtent šio Kristaus, kuris yra atsigręžęs į jus, kuris nori su jumis užmegzti asmeninį santykį, reikia pažinti ką jis galvoja apie jus, ko nori iš jūsų ir ką jums jaučia. O, kad nenuklystume į tuščius svarstymus ar iliuzijas, belieka tik įsikabinti į Jį ir nebepaleisti, ir nenuilstamai, nesiliaujant Jo ieškoti. Palengva, su vis didėjančiu tikrumu jums atsiskleis

tikrasis Kristaus veidas ir Jo gelbstinti malonė, nes Jis dar labiau nei jūs trokšta būti pažintas, ir jūs atrasite nesuvokiamus Jo meilės turtus, kaip sakė šventasis Paulius.“

Tėvas Henri Caffarel

- **Kaip suprantame žodžius „įsikabinti ir nebepaleisti“?**

Atrasti Dievą

Atrasti Dievą – toks yra tikrasis maldos tikslas. Jis maldą padaro neatsispiriamą: Tėvas nesislėps nuo vaiko, kuris Jo ieško. Savo Tėvo ieškantis Vaikas pagaliau supras, kad neturi nuo Jo slėptis.

Atrasti Dievą – tai siekis, kurį malonė po truputį subrandina krikščionio širdyje ir šventasis Grigalius Nysietis mums atskleidžia ką tai reiškia: „Atrasti Dievą, tai Jo nepaliaujamai ieškoti. Iš tiesų ieškojimas šiuo atveju nėra kas kita nei pats atradimas. Tačiau šio ieškojimo rezultatas (laimėjimas) yra dar didesnis noras ieškoti. Taip išsipildo šis sielos troškimas, nors jis taip ir lieka nepasotinamas, nes būtent šis troškimas regėti Dievą reiškia niekada nebūti pasotintam paties troškimo.“

Tėvas Henri Caffarel

Kai tėvas Caffarel kalba apie Kristų, jam labai svarbu Jį pristatyti kaip tą, kuris yra gyvas ir realiai esantis mūsų gyvenime, o ne kaip kokį intelektualų konstrukta.

- **Kaip suprantame: „Atrasti Dievą – tai nepaliaujamai Jo ieškoti“?**
- **Kaip tai gali vykti mūsų kasdieniame gyvenime?**

Malda

Tėve,

Kadangi žmogus gyvas ne vien duona,

bet ir kiekvienu žodžiu, kuris išeina iš lūpų,

duok mums kasdien Tavojo Žodžio duonos.

Pažadink savo tautoje Tavojo Žodžio alkį ir troškulį,

Skonėjimąsi Šventuoju Raštu.

Per Šventąjį Raštą atskleisk mums savąjį (Tavo meilės) planą,

Kurį turi paruošęs kiekvienam iš mūsų, Bažnyčiai ir visam Pasauliui.

Išmokyk mus skaityti Dievo Žodį,

Kuris mums kasdien dovanojamas švenčiant Eucharistiją.

Tokia yra ta kasdieninė duona,

Kurios Tavo Sūnus moko mus prašyti.

Tėve, prašome Tavęs, kad pamaitinti

Šventuoju Raštu galėtume įgyvendinti visa tai,

Ką išgirdome ir duotume vaisių savo atkaklumu. Amen.

Kardinolas Danneels

5. KETVIRTASIS SUSITIKIMAS „SUTIKTI DIEVĄ“

- 5.1. Valgis ir pasidalinimas prie stalo
- 5.2. Malda
- 5.3. Teminis pasidalinimas
- 5.4. Magnificat
- 5.5. Pasigilinimui: apmąstymui skirti tekstai ir klausimai

„Sutikti Jėzų Kristų tai, pirmiausia, pradėti klausytis to, kurį tikime esant čia su mumis. Nors Jis mums kalba per Šventąjį Raštą, bet ar mes mylime šį Dievo Žodį? Jis mums kalba įvairiais būdais mūsų susitikimo metu ir todėl, kaip sakoma Biblijoje, reikia turėti „širdį, kuri klauso“. Jis kalba kiekvienam rodydamas pasitikėjimą. Jis kalba mums ir susidaro įspūdis, jog tai nėra lengva praktikuoti. Be to, jis nepasitenkina vien tik kalbomis, Jis perkeičia tuos, kurie pripažįsta savo bejėgiškumą, jiems suteikdamas Jėgos Dvasią, kuri paprastus Galilėjos valstiečius paverčia nenuilstančiais Išganytojo liudininkais.“

Tėvas Henri Caffarel

5.1. Valgis ir pasidalinimas prie stalo

5.1. Pasirengimas pasidalinimui prie stalo

Stenkimės matyti skirtumą tarp pasidalinimo ir plepėjimo: jis ne visada akivaizdus!

5.2. Susitikimo metu

Būkime dėmesingi ir leiskime kiekvienam pasisakyti: niekada nebūkime tokios nuostatos, kuri gali kitą komandos narį „užblokuoti“.

5.3. Malda

Iš Samuelio knygos pirmos knygos 3, 1-10 / 19-21

Berniukas Samuelis tarnavo VIEŠPAČIUI Elio priežiūroje. Tomis dienomis Dievo žodis buvo retas ir regėjimas nedažnas.

Vieną dieną Elis miegojo savo įprastoje vietoje. Jo akys jau buvo taip aptemusios, kad jis vos galėjo matyti. VIEŠPATIES lempa dar nebuvo užgesusi, ir Samuelis miegojo VIEŠPATIES šventykloje, kur buvo Dievo Skrynia. Tada VIEŠPATS pašaukė Samuelį: „Samueli! Samueli!“ – „Aš čia!“ – jis atsiliepė, nubėgo pas Elį ir tarė: „Aš čia, nes mane šaukėi“. Bet jis atsakė: „Tavęs nešaukiau. Eik atgal, gulkis miegoti“. Tad jis sugrįžo ir atsigulė. VIEŠPATS vėl pašaukė: „Samueli!“ Samuelis atsikėlė, nuėjo pas Elį ir tarė: „Aš čia, nes mane šaukėi“. Bet jis atsakė: „Tavęs aš nešaukiau, mano sūnau. Eik atgal, gulkis miegoti“.

Samuelis dar nebuvo VIEŠPATIES pažinojęs, ir VIEŠPATIES žodis dar nebuvo buvęs jam apreikštas.

VIEŠPATS vėl pašaukė Samuelį – trečią kartą. Jis atsikėlė, nuėjo pas Elį ir jam tarė: „Aš čia, nes tu mane šaukėi“. Dabar Elis suprato, kad berniuką šaukė VIEŠPATS. Todėl Elis tarė Samueliui: „Eik atgal, gulkis miegoti. Jei būtum vėl pašauktas, sakyk: 'Kalbėk, VIEŠPATIE, nes tavo tarnas klauso'“. Taigi Samuelis sugrįžo į savo vietą ir atsigulė miegoti. VIEŠPATS atėjo ir, ten stovėdamas, pašaukė kaip pirma: „Samueli! Samueli!“ Samuelis atsakė: „Kalbėk, nes tavo tarnas klauso“.

Samueliui augant, VIEŠPATS buvo su juo, nepalikdamas neįvykdyto nė vieno savo žodžio. Visas Izraelis, nuo Dano iki Beer-Šebos, sužinojo, kad Samuelis buvo ištikimas VIEŠPATIES pranašas.

VIEŠPATS ir toliau pasirodydavo Šilo'e; VIEŠPATS apreiškė save Samueliui Šilo'e su VIEŠPATIES žodžiu.

Maldai skirtą laiką galime baigti 138 psalmės žodžiais:

*Iš visos širdies dėkoju tau, VIEŠPATIE,
angelų artume giedu tau šlovės giesmę.
Puolu kniūbsčia prie tavo šventųjų Namų,
dėkoju tavo šventajam vardui
už tavo gerumą ir ištikimybę,
nes išaukštinau virš visų savo vardą ir pažadą.
Kai šaukiausi, manęs išklausei, –
suteikei man drąsos.*

5.3. Teminis pasidalinimas

„Kaip aukštas dangus viršum žemės, taip mano keliai viršija jūsų kelius ir mano mintys – jūsų mintis. Nes kaip lietus ir sniegas nukrinta iš dangaus ir negrįžta atgalios, kol nepalaisto žemės, kad dygtų ir želtų joje augalai, kad neštų sėklą sėjėjui ir duoną alkanam, taip ir žodis, išeinantis iš mano burnos: jisai nesugrįš pas mane bergždžias, bet įvykdys, ko trokštu, ir atliks, ko siūstas.“

Iz 55, 10-11

Dievas prabyla žmonėms, nes Jis juos myli. Jis nori su kiekvienu sukurti Meilės ryšį. Dievas į mus kreipiasi pirmas, nes Jis pirmas mus pamilo.

Yra daugybė būdų maldoje sutikti Dievą ir apie tai mums kalba visos didžiosios vienuolinės tradicijos.

Yra įvairiausių maldos formų: Dievo Žodžio skaitymas, šio Žodžio klausymas, meditacija, asmeninė malda, šeimos ir sutuoktinių malda, adoracija, rožinis, liturginės valandos, vidinė malda, atsiskyrimas vienumoje, dvasinės rekolekcijos...

Šiame susitikime su Dievu mes nesame vieniši: su mumis yra komanda ir dvasinis palydėtojas, kuris savo dvasingumu ir liudijimu mus palydi šiose paieškose.

Paklauskime tėvo Caffarel: „dvasinis palydėtojas puikiai atliktų savo vaidmenį jei paragintų poras... dosniau vieni kitiems padėti, kartu pasipriešinti nusivylimui... Dvasiniam palydėtojui skirtas dvasinio porų ugdytojo vaidmuo.“

Naujųjų komandų laiškas (Lettre des Equipes Nouvelles) Nr. 1 ir 4

- Kaip esu pratęs melstis? Kokius Bažnyčios siūlomus maldos būdus esu išmėginęs?
- Kokios maldos formos man (mums) kelia daugiausia įtampas?
- Dievo žodžio skaitymas ir klausymas, atmintinai kartojamos maldos, vidinė malda, malda su vaikais, malda poroje...

Dievo Žodis yra tarsi šviesa komandai: „Kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir aš esu tarp jų“

Mato 18, 20.

5.4. Magnificat

*„Mano siela šlovina Viešpatį,
mano dvasia džiaugiasi Dievu, savo Gelbėtoju,
nes jis pažvelgė į nuolankią savo tarnaitę.
Štai nuo dabar palaiminta mane vadins visos kartos,
nes didžiųjų dalykų padarė man Visagalis,
ir šventas yra jo vardas!
Jis maloningas iš kartos į kartą
tiems, kurie jo klauso.
Jis parodo savo rankos galybę
ir išsklaido išdidžios širdies žmones.
Jis numeta galiūnus nuo sostų
ir išaukština nuolankiuosius.
Alkstančius gėrybėmis apdovanoja,
turtuolius tuščiomis paleidžia.
Jis ištiesė pagalbos ranką savo tarnui Izraeliui,
kad minėtų jo gailestingumą,
kaip buvo žadėjęs mūsų protėviams –
Abraomui ir jo palikuonims per amžius“.
Garbė Dievui Tėvui, ir Sūnui, ir Šventajai Dvasiai.*

Kaip buvo pradžioje, dabar ir visados, ir per amžius. Amen.

Lk 1, 46-55

5.5. Pasigilininimui: apmąstymui skirti tekstai ir klausimai

Dievas leidžiasi būti pažintas

Dievas leidžiasi būti pažintas. Dievas bendrauja su žmonėmis, nes Jis juos myli.

- Dievas kalba per savo Kūrinių. Jis sukūrė gyvūnus, augalus, viską, kas mus supa, ir ypač vyrą ir moterį pagal savo paveikslą ir panašumą. Stebėkimės!
- Dievas kalbėjo per pranašus. Jis apsireiškė Nojui, Abraomui ir jo palikuonims Izaokui ir Jokūbui (1850 m. prieš Kristų), Mozei ir hebrajų tautai (1250 m. prieš Kristų).
- Dievas sudarė Sandorą su savo tauta. Dievas visada buvo ištikimas šiai Sandorai. Pagaliau Dievas prabyla per savo Sūnų Jėzų, kūnu tapusį Žodį, gyvąjį Žodį, kuris „Buvo tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų, ir ji atėjo į šį pasaulį“ (Jn 1,9). Mes tikime, kad per Bibliją pats Dievas mums kalba ir kad mes Jo klausomės. Dievas mums rašo „meilės laiškus“: savąjį Žodį! Per Jėzų Kristų Jis mums atskleidžia savo Meilę. Dievas kalba mums dabar, Jis į mus kreipiasi mūsų gyvenimo tikrovėje, ir Jo vis dar reikia klausytis!

Egzistuoja daug klausymosi būdų:

- Išsiblaškius – per vieną ausį įeina, per kitą išeina.
- Arba širdimi, kai reikia iš tiesų suderinti imtuvo stotį (mūsų širdį) su siųstuvo stotimi (Kristumi, Dievo Žodžiu), priešingu atveju viskas bus „miglotas“ ir „negirdimas“.

Svarbu nepamiršti „užmegzti kontaktą“: tapti prieinamu ir būti pasiryžusiam priimti Žodį.

Ir kaip Saliamonui, tarti: „Todėl suteik savo tarnui imlį širdį“ (1 Kar 3,9).

Ne klausytis Jo išsiblaškius, o leisti Žodžiui į mus įsiskverbtų, leisti Jam mus persmelkti, kad galėtume jį įgyvendinti praktikoje.

Dievo Žodžio klausymas ugdo gebėjimą klausytis kitų, taigi ir meilę, geranoriškumą, priėmimą, abipusį atleidimą. (...)

Taip, aš myliu savo Bibliją: ji mane išlaisvina iš stabų, pinigų, žinojimo, galios, nebrandžių įsitikinimų. Ji gydo mano nerimą ir baimę. Kodėl? Nes ji mane įveda į Tikėjimo versmę, kuri teka per amžius, supažindina su pranašais ir apaštalais, veda pas Kristų, „Šviesą, gimusią iš šviesos“.

Jacques Loew - Dievas, kuriuo esu įsitikinęs, Fayard-Mame

Tėvas Loew šiame tekste mums padeda atrasti Dievo Žodžio klausimą.

- Ką esame atradę? Pasidalinkime savo Dievo Žodžio klausymo patirtimi.
- Kaip įsitraukti į Dievo Žodžio klausymo kelionę ir vieniems kitus šioje kelionėje palaikyti?

Meditacija

„Jei meditacija reiškia griežtą metodą, nelanksčią schemą, tai reikėtų sakyti, kad ji nėra būtina, nors gal ir naudinga tam tikro temperamento žmonėms. Jei įsivaizduojate, jog meditacija yra tik intelektualai, su meile nesusijusi veikla, turėtume jos saugotis kaip siauros ir rizikingos vidinės maldos: Vargas pažinimui, kuris nesigręžia į meilę. Tačiau jei meditacija reiškia troškimą ieškoti Kristaus pažinimo, kurio reikalauja meilė, kurį nuolat stimuliuoja ir skatina, nes tas, kuris myli, visada siekia geriau pažinti, kad vis labiau mylėtų. Tuomet taip, tūkstantį kartų taip: malda turi būti meditacija...“

Jums patardamas pirmiausia ieškoti Kristaus pažinimo, manau, kad einu teisinga dieviškosios pedagogikos kryptimi. Argi ne taip Dievas elgėsi su apaštalais ir mokiniais, kad juos patrauktų prie savęs? Jėzus atėjo pas juos, pasiūlydamas jiems savo nuostabią draugystę: jie matė jį, lietė ir girdėjo. Jie buvo užkariauti, jie atsidavė. Tada vieną dieną Kristus, pasakęs šiuos nesuprantamus žodžius „Jums naudinga, kad aš išeinu“, juos paliko. Taigi jiems teko atrasti labiau vidinę religiją. Vis dėlto tiesa yra tai, kad Kristus draugystės atradimas jiems buvo lemtingas dalykas. Taip ir vidinės maldos gyvenimas: jis turi vesti krikščionis labai aukštai į sąjungą su Dievu, tačiau jis negali turėti geresnės pradžios ir geresnio palaikymo nei nuostabus žmogiškosios ir dieviškosios meilės atradimas, kurį mums suteikia Kristus.“

Tėvas Henri Caffarel

Šiame tekste tėvas Caffarel mums kalba apie vidinę malda.

- Kokie yra mūsų atradimai? Pasidalinkime mūsų vidinės maldos patirtimi.
- Kaip pradėti vidinės maldos kelionę ir vieniems kitus joje palaikyti?

Mūsų tikėjimas Marija

Dievo Motinos komandos: tai Mergelės Marijos globoje statoma bendruomenė. Kam reikalinga ši „globa“? Leiskime tėvui Caffarel mums paaiškinti:

„Kai 1947 metais kelios šeimos kartu su manimi nusprendė Dievo Motinos komandas patikėti Marijos globai, tai, patikėkite, nebuvo paklusnumas madai ar tiesiog lengvas sprendimas. Mums vadovavo mūsų tikėjimas unikalia Mergelės misija Dievo Karalystėje ir neribotas pasitikėjimas jos motinišku rūpesčiu.

Kalbu ne tik apie tai, kad jūsų maldose turi atsirasti vietos Dievo Motinai, kad į ją kartais kreiptumėtės trumpai pasisveikindami. Reikia, kad jums iš tiesų rūpėtų pagilinti Bažnyčios mintį, kuri, beje, atspindi Viešpaties mintį apie pasigerėtiną Marijos vietą „Dievo plane“. Priešingu atveju mūsų atsidavimas jai, jei toks apskritai bus, bus grynai sentimentalus ir jūs juo nelabai didžiuositės, o jūsų žmogiška savigarba jums niekada neleis apie tai kalbėti.“

Tėvas Henri Caffarel

- Kokią vietą mūsų tikėjimo ir mūsų maldos gyvenime užima Marija?

6. PENKTAS SUSITIKIMAS „KLAUSYMAS“

- 6.1. Valgis ir pasidalinimas prie stalo
- 6.2. Malda
- 6.3. Teminis pasidalinimas
- 6.4. Magnificat
- 6.5. Pasigilinimui: pamąstymui skirti tekstai ir klausimai

„Dievas man kalba per kūrinčius, tarsi iš išorės. Tačiau Jis kalba ir mano paties viduje. Tačiau reikia, jog mano „vidinė klausia“ mokytųsi klausytis, kad sugebėtų išgirsti Jo balsą.“

Tėvas Henri Caffarel

6.1. Valgis ir pasidalinimas prie stalo

6.1.1. Pasirengimas pasidalinimui prie stalo

Su kokiais sunkumais susiduriame, kai iš tikrųjų norime vieni kitų klausytis?

6.1.2. Susitikimo metu

Mūsų pasidalinimo prie stalo metu leiskime sau iš tiesų klausytis. Pasidalinkime tuo, kas mus palietė per praėjusį mėnesį, tuo, kas buvo prasminga, tuo, ką išgyvenome vieno ar kito įvykio akivaizdoje. Išsakykime visa tai pirmuoju asmeniu.

Te niekas neįsiterpia šio pasidalinimo metu. Paskui, po vieną galės įsiterpti ir kiti, jei tai būtina, išlaikydami klausymo nuostatą.

6.2. Malda

Evangelija pagal Šventąjį Morkų 12, 28-34

Vienas iš Rašto aiškintojų, girdėjęs jį ginčijantis ir matęs, kaip puikiai Jėzus atsakinėjo priešininkams, paklausė jį: „Koks yra visų pirmasis įsakymas?“ Jėzus jam atsakė: „Pirmasis yra šis: Klausyk, Izraeli, – Viešpats, mūsų Dievas, yra vienintelis Viešpats; tad mylėk Viešpatį savo Dievą visa širdimi, visa siela, visu protu ir visomis jėgomis. Antrasis: Mylėk savo artimą kaip save patį. Nėra įsakymo, didesnio už šiuodu“. Tuomet Rašto aiškintojas jam atsakė: „Gerai, Mokytojau, tu teisybę pasakei: Dievas yra vienintelis ir nėra kito šalia jo; o mylėti jį visa širdimi, visu protu ir visomis jėgomis bei mylėti artimą kaip save patį svarbiau už visas deginamąsias atnašas ir kitokias aukas“. Matydamas, kaip išmintingai jis atsakė, Jėzus jam tarė: „Tu netoli nuo Dievo karalystės!“ Ir niekas daugiau nebedrįso jo klausinėti.

6.3. Teminis pasidalinimas

Klausytis – tai „ištempti ausis“ ir įjungti klausymą taip, kad išgirstum tai, ką kitas sako, ko kitas trokšta ar ką jaučia.

Būti klausančiu – tai būti dėmesingu tam, kas sakoma, kas vyksta. Taip pat tai būti dėmesingu tam, kas išgyvenama: džiaugsmas, liūdesys, kančia.

Būti klausančiu – tai priimti skirtingumus, tai gerbti kiekvieno rūpesčius ir džiaugsmus, neteisiant, turint vienintelį rūpestį – leisti kitam pasisakyti, išreikšti save.

Keletas klausymo patarimų:

1. Išnaudokite savo laiką – pasiruoškite iš anksto.
2. Tegų jūsų žvilgsnis bus dėmesingas.
3. Nepertraukinėkite ir neužbėkite pirma kito minčių.
4. Klausykitės minčių, ne tik žodžių.
5. Parodykite susidomėjimą: reformuluokite ir užduokite klausimus.
6. Pamiškite savo asmeninius rūpesčius.
7. Reaguokite į mintis, o ne į asmenį.
- 8.

Pasidalinkime savo patirtimi ir patikrinkime savo nuostatas.

- Iš ko atpažįstame tikrą klausymą (galime pradėti nuo pasidalinimo komandoje patirties)? Ką mums suteikia dėmesingas klausymas, ar esame tokį patyrę? Kuomet jautėmės išklaustyti ir kaip?
- Ar patys mokame klausyti? Su kokiais sunkumais susiduriame? Ką turėtume patobulinti, norėdami geriau išklaustyti kitą?
- Ar galime paminėti keletą svarbių dalykų, kurie padėtų mums geriau vieni kitus išklaustyti komandoje?

Pasigilinimui: pamąstymui skirti tekstai ir klausimai

„Išklausymas“ turbūt yra geriausia dovana, kurią galėtume kam nors padovanoti...

Tai kitam pasakyti, bet ne žodžiais, o akimis, veido išraiška, šypsena ir visu kūnu: esi man svarbus, įdomus, esu laimingas, kad esi šalia...

Nenuostabu, kad geriausia priemonė asmeniui pačiam save pažinti (atskleisti), tai būti kito išklausytam.

Klausyti visų pirma reiškia nutilti... Ar pastebėjote kiek daug „dialoguose“ tokių išsireiškimų kaip „Čia visai kaip ir man buvo, kai aš...“ arba „Tai man primena, kaip kartą man atsitiko...“. Labai dažnai tai ką sako kitas yra tik priežastis kalbėti apie save. Klausymasis prasideda kai sustabdau savo vidinį filmą, savyje nešiojamą monologą, ir leidžiuosi būti kito perkeistu. Klausyti, tai sutikti, kad kitas įeity į mus tarsi į namus ir kuriam laikui įsikurtų juose, įsitaisytų mūsų fotelyje ir atsipalaiduotų jame. Klausyti, tai paleisti viską, dėl ko esame susirūpinę, kad galėtume visą laiką skirti kitam. Tai tarsi pasivaikščiavimas su draugu: ėjimas tuo pačiu žingsniu, šalia, bet kito nevaržant, būti vedamu, sustoti drauge, vėl pajudėti, be priežasties, tiesiog dėl kito.

Klausyti, tai nesistengti atsakyti už kitą, žinant, kad kitas pats turi atsakymus į savo klausimus. Tai atsakyti už kitą galvoti, duoti patarimus ir net norėti jį suprasti. Klausyti, tai pagarbiai priimti kitą tokį, kokį jis pats save pateikia, nesiekiant nurodyti jam koks jis turėtų būti. Tai būti pozityviai atviram visoms idėjoms, temoms, visoms patirtims, sprendimams, neinterpretuojant, neteisiant, paliekant kitam laiko ir erdvės savo paties kelio suradimui. Klausyti, tai ne norėti, kad kitas būtų toks ar kitoks, bet stengtis atrasti tik jam būdingas savybes. Būti dėmesingu kitam, kuris kenčia, tai ne pateikti sprendimą ar jo kentėjimų paaiškinimą, bet leisti jam išsakyti ir pačiam rasti išsilaisvinimo kelią.

Mokyti kitą išklaustyti yra vertingos pratybos, kurios gali padėti mums patiems išsilaisvinti iš asmeninių kančių (todėl ir yra sunku klausyti, ir jei iš tiesų ką nors išklausome, pajuntame poreikį išsiverkti...)

Klausyti, tai atiduoti kitam tai, ko sau galbūt niekuomet nesuteikiame: dėmesį, laiką, mylintį buvimą. Mokydamiesi išklaustyti kitus, mes išmokstame įsiklausyti ir į save, į savo kūną ir visus savo jausmus. Tai kelias, kuris mus moko įsiklausyti į žemę ir į patį

gyvenimą. Tai kelias tapti poetu, kuris jaučia dalykų širdį ir mato jų sielą. Tam, kuris moka klausyti nebereikia gyventi paviršiuje: jis bendrauja su visų gyvųjų dalykų vidine vibracija, jis pradeda atrasti begalinį kito turtingumą bei originalumą.

Tada jis supranta, kad susitikimas yra būtis, o ne turėjimo šaltinis.

Man atrodo, kad mes dar iki galo nesuvokėme, jog šis klausymas ir šis mylintis dėmesys yra galinga išsilaisvinimo iš kančios ir baimės priemonė.

Tai vienintelė nemokama prabanga, nes kiekvienas gali ją laisvai pasiūlyti ir priimti.

André Gromolard

- Kas man šiame tekste yra svarbiausia?

Priimti kitus

Prieš apmąstydami mūsų laikyseną Dievo atžvilgiu, būtų įdomu patyrinti kokia yra mūsų laikysena kitų žmonių atžvilgiu, ypač tų, kurie kasdien yra šalia mūsų.

Ir kai kalbame apie kitus tai visada turime omeny mūsų vyrą, sutuoktinį, kaimynus, kolegas iš darbo, tarnautojas, pardavėjas – visi tie asmenys, kurie yra mūsų gyvenimo dalis. Tačiau mes to nematome. Jei šalia kitų žmonių esame abejingi (arba jie pažadina mumyse priešišumą), labai tikėtina, kad neregimojo Viešpaties artumoje mes būsim dar abejingesni! ...

Kol kiti mąsto kaip mes, jiems patinka tie patys dalykai, kaip ir mums, kol jie yra pasirengę pritarti mūsų mintims ir idėjoms, kol jie negriauna mūsų planų, tol viskas yra gerai. Sunkumai prasideda tuomet, kai mes suvokiame, jog kiti iš tikrųjų yra kiti. Kad jie yra skirtingi nei mes. Nes tarp mūsų ir jų idėjų esama konflikto, mūsų planai ir jų planai skiriasi...

Jei mes klausomės kitų, ne tam, kad išgirstume tai, ką jie nori pasakyti, bet maloniai laukdami kol jie baigs kalbėti, kad pagaliau išsakytume savo požiūrį (neatsižvelgdami į tai, ką jie pasakė... nes mes jų iš tiesų visai neklausėme), labai tikėtina, kad mūsų laikysena bus labai panaši ir Dievo, ir Jo Žodžio atžvilgiu. Mes Jo klausysimės išsiblaškę, nesidomėdami, be jokio noro kažką išmolti.

Jei kitų akivaizdoje mes niekada nepripažįstame klydę, jei visada stengiamės save pateisinti, jei visada randame labai gerų pasiteisinių, Dievo akivaizdoje mes taip pat stengiamės pasiteisinti, tuomet mums visiškai nebus reikalingas Jo atleidimas ir Jo gailėstingumas. Ir tuomet mes nebesuprasime kodėl Dievas yra mūsų Gelbėtojas.

Jei kitų akivaizdoje mes jų žodžių klausomės tik tam, kad išgirstume tai, kas atitinka mūsų idėjas (pamirštant visa kita), mes susidarysime įspūdį, jog visi mąsto kaip mes ir labai greitai pasijusime pasaulio bamba. Ar mūsų santykis su Dievu nebus toks pats?

M. Minon – Malda ir susitikimas

- Kokio atsisakymo pareikalauja tikras klausymas ir koku keliu jis mus veda?

Mokėti klausytis yra didelis menas

Mokėti klausytis yra didelis menas. Pats Kristus mus perspėja: „Tad žiūrėkite, kaip klausotės“ (Lk 8, 18). Jei mes esame pakelėje, ant uolų ar tarp erškėčių, Jo žodis negali mumyse augti. Reikia būti ta gera dirva, kurioje sėklos atranda tai, ko joms reikia, kad jos sudygtų, užaugtų ir prinoktų vaisius.

Klausymas nėra tik proto reikalas. Visa mūsų būtybė, mūsų siela ir kūnas, protas ir širdis, vaizduotė, atmintis ir valia, turi būti dėmesingi Kristaus Žodžiui, jam atsiverti, padaryti jam vietos, leisti, kad jis į mus investuotų, mus pagautų ir užkariautų, kad priimtume jį be išlygų.

Jūs suprantate kodėl teikiu pirmenybę žodžiui „klausytis“, o ne „medituoti“? Jis labiau atspindi evangelinę dvasią ir, svarbiausia, jis perteikia ne vienišą veiklą, o mainus, santykį iš širdies į širdį: tai, kas ir yra vidinė malda.

Tėvas Henri Caffarel

- Kaip mano vidinė malda gali būti Kristaus klausymas?

7. ŠEŠTASIS SUSITIKIMAS „MEILĖ KURIAMA: SANTUOKINIS DIALOGAS“

- 7.1. Valgis ir pasidalinimas prie stalo
- 7.2. Malda
- 7.3. Teminis pasidalinimas
- 7.4. Magnificat
- 7.5. Pasigilinimui: apmąstymui skirti tekstai ir klausimai

„Esama „sielos aklumo“, kuris yra labai pavojingas meilei. Žvelgiame vienas į kitą, bet nebematome išorinio grožio, kuris nugalėjo mūsų širdį. Meilė užgęsta kaip liepsna, sudeginusi visą žibinto aliejų, nes meilė iš tiesų maitinasi grožiu.

Meilei atgaivinti pakaktų iš naujo atrasti šio veido šviesą, įspūdingą šios širdies geranoriškumą.

...Tai pareikalauja nuolatinės pastangos ieškoti, nenuilstančio smalsumo, ir ne nesantūraus smalsumo, kuris pažeidžia asmens intymumą, skverbiasi į jo paslaptis, bet meilės smalsumo“.

Tėvas Henri Caffarel

7.1. Valgis ir pasidalinimas prie stalo

Pasidalinimas prie stalo mums tampa puikia proga klausytis kitų taip, kaip buvo siūloma 5 susitikime. Mes stengiamės pasidalinti tuo, kas per praėjusį mėnesį mūsų gyvenimui suteikė prasmės.

7.2. Malda

Evangelija pagal Luką

14, 28-32

„Kas iš jūsų, norėdamas pastatyti bokštą, pirmiau atsisėdęs neskaičiuoja išlaidų, kad įsitikintų, ar turės iš ko užbaigti? Kad kartais, padėjus pamatą ir nebaigus, žmonės matydami nesišaipytų iš jo ir nesakytų: ‘Šitas žmogus pradėjo statyti ir neįstengia baigti’. Arba koks karalius, traukdamas į karą su kitu karaliumi, pirmiau atsisėdęs nesvarsto, ar turėdamas dešimt tūkstančių karių pajėgs stoti į kovą su tuo, kuris atsiveda dvidešimt tūkstančių?! Jei ne, tai anam dar toli esant siunčia pasiuntinius tartis dėl taikos.“

7.3. Teminis pokalbis

„... kad jūsų meilė vis augtų ir augtų pažinimu ir visokeriopu išmanymu, kad jūs mokėtumėte pasirinkti, kas vertingiau...“ Filipiečiams 1, 9

Kad mūsų gyvenimas dviese būtų sėkmingas, reikia susitikti tiesoje, skirti laiko mūsų santykių kūrimui. Nesame susituokę tik todėl, kad vienas kitą mylime, bet ir todėl, kad norime vienas kitą mylėti visą gyvenimą, kaip džiaugsme, taip ir sunkumuose bei išbadymuose. Prisiminkime per mūsų santuoką pasakytus žodžius. Todėl reikia skirti laiko dialogui, pokalbiui, tikram vienas kito išklausymui. Tai būtina sąlyga, jei norime, kad mūsų poros gyvenimas būtų ilgalaikis.

Santuokiniam dialoge reikia prisitaikyti, pranokti žodžius, bet tuo pat metu suprasti ir patikslinti, ką kitas jaučia ir nori man pasakyti.

Kalbėtis tiesoje, giliai, išties pareikalauja iš kito viso dėmesio. Dievo Motinos komandos tai vadina *pareiga prisėsti* (prisėdimu). Kodėl pareiga? Tai iš tėvo Caffarel paimtas terminas, kuris perteikia poros troškimą geriau vienas kitą suprasti ir pagilinti santykius.

Šis dialogo laikas ypatingas tuo, kad pokalbis vyksta „Dievo akivaizdoje“.
Mes semiamės Jo pagalbos iš mūsų santuokos sakramento. Jei mes Jo prašome, Viešpats yra su mumis poroje. Tai viską keičia!

Santuokinis dialogas praturtėja, kai jis tampa *pareiga prisėsti* (PP):
„*Pareiga prisėsti – tai dialogas Dievo akivaizdoje. Tai žvelgti į kitą ir kito klausytis Dievo meilės šviesoje, žvelgti į jį nauju žvilgsniu be išankstinių nuostatų, žvilgsniu, kuris leidžia mums pažvelgti į save tokius, kokie esame, pripažįstant mūsų skirtumus.*“
„*Pareiga prisėsti iš tikrųjų yra daug daugiau nei tiesiog sutuoktinių pokalbis. Jis vyksta tarp trijų asmenų: sutuoktinių ir Viešpaties. Jis negali įvykti kitaip, nei tik Jo akivaizdoje. Jau Platonas teigė: „Reikia žvelgti į Dievą. Jis yra geriausias žmogiškųjų dalykų veidrodis ir Jame mes galime žvelgti į save ir save pažinti.*“
Šeimos veidrodis yra Kristus, žmogiškasis Dievo veidas. Pareigą prisėsti unikalia padaro tai, jog Dievas yra pakviečiamas kaip pagrindinis šio susitikimo meistras. Pareiga prisėsti leidžia atrasti Kristų, kuris veikia ir mums kalba. Mūsų sutuoktinis yra Kristus, kuris mums kalba. Prisėdimas prasideda malda, kai mes pakviečiame Viešpatį su mumis susitikti, kad mus atvertų vienas kitam ir sukurtų dvasinę meilės ir nuolankumo atmosferą.

Tėvas Henri Caffarel

Mūsų pokalbis apie temą gali remtis mūsų patirtimi:

- Ar skiriame laiko buvimui dviese, tiesiog tam, kad patirtume malonumą būti drauge? Ar jaučiame tam poreikį? Ką darome, kad rastume laiko pabuvimui dviese?
- Kas paskatina mūsų pokalbius? Kokią vietą pabuvimo dviese metu užima dialogas? Ar mokame iš tiesų vienas kito klausytis? Su kokiais sunkumais susiduriame?
- Ar pavyksta pranokti kasdienes problemas, kad priimtume mūsų poros „naujienas“? Ar išdrįstame kalbėtis tiesoje, net jei tai turės sukelti diskomfortą ir kančią?
- Santuokinis dialogas padeda kurti meilę: kaip jį įtraukti į savo laiką? Kuo gali padėti komanda?
- Kada esame iš tiesų išklaustyti? Ar sprendžiame su mūsų pora susijusias problemas, ar pasitenkiname sprenddami kasdienio gyvenimo problemas?

7.5. Pasigilinimui ir pamąstymui skirti tekstai ir klausimai

Mažai žinoma pareiga

1945-ieji. Jau keli metai kaip tėvas Caffarel'is palydi sutuoktinių grupeles, kurios vėliau taps Dievo Motinos komandomis. Jis supranta su kokiais bendravimo sunkumais susiduria vyras ir žmona, ypač dvasinėje plotmėje. Kaip paskatinti šį porai gyvybiškai svarbų bendravimą? Kartą, skaitant Luko evangeliją, ateina nušvitimas ir jis užrašo šiuos žodžius: „Mažai žinoma pareiga“.

Kristus, Luko evangelijoje, kviečia savo klausytojus praktikuoti pareigą prisėsti. Šiandien, svaiginančio greičio amžiuje, labiau nei bet kada tinka rekomenduoti šią neįvertintą pareigą...

... Prieš pradėdami kurti savo šeimą, jūs susidūrėte su savo nuomonėmis, pasvėrėte savo išteklius, materialius ir dvasinius, parengėte planą. Tačiau po to, kai jau pradėjote darbą,

nepamirškite prisėsti ir kartu iširti įvykdytas užduotis, iš naujo atrasti siektą idealą, pasitarti su projekto Vadovu.

Aš žinau prieštaravimus ir sunkumus, bet aš taip pat žinau, kad namas vieną dieną sugrius, jei neprižiūrėsime struktūros. Šeimoje, kur neskiriama laiko sustojimui ir pamąstymui, labai dažnai įsiskverbia materialinė ir moralinė netvarka ir nepastebimai joje įsitvirtina. Rutina praryja mūsų bendrą maldą, bendrą valgymą prie stalo ir kitas šeimos tradicijas, auklėjimas susiveda į daugiau ar mažiau nervingus tėvų refleksus. Šeimyninė sąjunga ima trūkinėti, pasimato šie ir daug kitų trūkumų ir ne tik formacijos neturinciose šeimose, bet ir tose, kurios yra laikomos kompetentingomis ir įgudusiomis šeimos reikaluose, ir tokios iš tiesų yra... teoriškai. Situoktiniam būtina į save pažvelgti iš šalies, nes jie jau nebemato to, ką lankytojas pastebi iš karto peržengęs jų namų slenkstį, to apsileidimo, apie kurį jų draugai kartais kalbasi, bet, deja, nediršta jiems pasakyti, nes bijo nesusipratimų ir jautrios reakcijos.

Daug šeimų susidūrė su tokiu pavojumi. Jie numatė ir pritaikė įvairias priemones jiems pašalinti. Viena šeima neseniai su manimi dalinosi, kad iš patirties jie žino kaip yra naudinga situoktiniams kiekvienais metais palikti vaikus ir išvykti dviese savaitei pailsėti arba pakeliauti. Turbūt tai skaitydami pagalvojote, kad ne visi turi tokių draugų ar tokius tėvus, kuriems galėtų patikėti savo vaikus. Esama ir kitų sprendimų. Štai trys šeimos susitarė, kad vyks kartu atostogų ir nuvyko į tą pačią šalį, kur kiekviena pora galėjo vienai savaitei išvykti dviese, kitoms dviem poroms palikdama vaikų priežiūrą.

Esama ir kitos priemonės rutinai išvengti, į kurią norėčiau šiek tiek labiau atkreipti jūsų dėmesį. Paimkite savo dienotvarkę ir pažymėkite joje jūsų tarpusavio susitikimą taip, kaip jūs jame pasižymite planuojamą koncertą ar vizitą pas draugus. Savaiame suprantama, kad šios dvi ar trys valandos bus skirtos tik jūsų pasimatymui ir niekam daugiau... Ir nesutikite su jokių pretekstu šiam susitikimui atšaukti, jei toks pretekstas nebūtų pakankamai rimtas atšaukti su kažkuo kitu sutartą vakarėlį mieste ar iš anksto suplanuotą gerų draugų apsilankymą pas jus.

Kaip panaudoti šį laiką? Visų pirma sutarkite, kad jūs niekur neskubate, nors tai ir nėra įprasta! Palikite krantą, plaukite į atvirą jūrą, bet kuria kaina pakeiskite aplinką ir pamirškite rūpesčius. Paskaitykite drauge šiam privilegijuotam laikui skirtos knygos pasirinktą skyrelį.

Tuomet, arba visų pirma, skirkite laiko maldai. Tegų kiekvienas, jei įmanoma, balsu išsako asmeninę ir spontanišką maldą: tokia malda, nenuvertinant kitų maldos formų, stebuklingai suartina širdis. Taip įžengę į Viešpaties ramybę, išsakykite vienas kitam savo mintis, savo sielvartus, savo paslaptis, visa tai, ką nėra lengva, o dažai ir nepageidautina, padaryti aktyvių ir triukšmingų dienų metu, bet būtų pavojinga saugoti širdies slaptoje, nes jūs puikiai žinote, kad esama tylėjimo, kuris yra meilės priešas.

Tačiau nesustokite ties savimi pačiais ar prie savo dabartinių rūpesčių, keliaukite prie savo meilės ištakų, iš naujo pažvelkite į idealą, kuris jums sušvito, kai lengvu žingsniu pradėjote savo bendrą kelionę. Atnaujinkite savąjį užsidegimą. Tuomet sugrįžkite į dabartį, palyginkite idealą su tikrove, atlikite šeimos sąžinės tyrimą – nesakau, kad turite atlikti asmeninį sąžinės tyrimą – priimkite praktinius sprendimus ir ieškokite galimybių pagerinti situaciją, sutelkti, atjauninti, pravėdinti ir atverti jūsų šeimos židinį. Šiam tyrimui pasitelkite aiškumą ir nuoširdumą. Grįžkite prie diagnozuoto blogio priežasčių.

Kodėl neskirti šiek tiek laiko ir pamąstymui apie kiekvieną savo vaiką, paprašant Viešpaties, kad į jūsų širdis įdėtų savo žvilgsnį, kaip yra pažadėjęs, kad galėtumėte juos matyti ir mylėti taip, kaip Jis, kad juos vestumėte pagal Jo matymą? Ir pagaliau, ir svarbiausia, paklauskite savęs ar jūsų šeimoje pirmiausia tarnaujama Dievui?

... Nebeturite ką pasakyti? Patylėkite drauge – tai gali būti ne mažiau naudingas momentas. Prisiminkite šiuos rašytojo Meterlino žodžius: „Mes dar nepažįstame vienas kito, mes dar neišdrįsime kartu nutilti“. Jis tikėjo, kad ne vien žodžiais gali susikalbėti žmonių sielos, kad tik tyloje galima perduoti giliausias mintis, slapčiausius jausmus, nuotaikas.

Labai svarbu parengti ataskaitą raštu apie tai, kas prisėdimo metu buvo atrasta, iširta, nuspręsta, tačiau tai gali jau vėliau padaryti vienas iš sutuoktinių. O per kitą pasimatymą jūs galėsite tą ataskaitą drauge perskaityti.

Tai apie ką jums čia kalbėjau tėra viena priemonė kaip išsaugoti jauną ir gyvą jūsų meilę ir jūsų šeimą. Žinoma, yra daugybė kitų būdų. Tačiau ši priemonė, taikoma daugelio mano pažįstamų sutuoktinių, jau pasitvirtino.

Tėvas Henri Caffarel

- Pareiga prisėsti – tai intymaus poros laiko Viešpaties akivaizdoje išraiška.
- Kokius praktinius patarimus duotume, kad prisėdimas taptų mūsų poros susitikimo su Viešpačiu momentu?

Malda prieš prisėdimą

Viešpatie Jėzau,

Padėk mums suprasti, kad dialogas tai ne diskusija, ne idėjiniai debatai, o tiesos paieškos dviese.

Padėk mums suprasti, kad mums reikia vienas kito ir kad mes vienas kitą papildome, nes privalome duoti ir priimti.

Viešpatie Jėzau,

Suteik mums išminties, kad suprastume, jog jokia žmogiška būtybė nėra pajėgi atrasti visą tiesą.

Suteik mums paprastumo pripažinti, kad mes taip pat galime klysti dėl tam tikrų tiesos aspektų ir suteik mums troškimą save praturtinti tiesa, ateinančia iš kito.

Suteiks mums kilnumo galvoti, kad mūsų sutuoktinis taip pat nuoširdžiai ieško tiesos, ir padėk mums geranoriškai išklaudyti jų nuomonės.

Viešpatie Jėzau,

Suteik mums dialogo malonę, nes dialogas atriša mazgus, išsklaido įtarimus, atveria duris, skatina asmenį augti ir stiprina vienybės ryšius.

Ignacio Larrañaga

8. SEPTINTAS SUSITIKIMAS „GYVENIMAS KOMANDOJE: KOMANDOS SUSITIKIMAS“

- 8.1. Tipinė susitikimo struktūra
- 8.2. Pasidalinimas prie stalo
- 8.3. Malda
- 8.4. Teminis pasidalinimas
- 8.5. Magnificat
- 8.6. Klausimai poros prisėdimui
- 8.7. Pasigilinimui: pamąstymui skirti tekstai ir klausimai

„Čia, viename buto kambaryje susirinkusių šeimų tarpe, patiriamas gyvas artumas Prisikėlusiojo, kuris yra dėmesingas visiems, mylintys kiekvieną, tokį, koks jis yra, su jo blogiu ir jo gėriu, ir skubančiu padėti kiekvienam tapti tokiu, kokio Jis nori. Jis ten yra, kaip Velykų vakarą tame aukštutiniame kambaryje Jeruzalėje, kai jis staiga pasirodė tiems kitiems komandos nariams – apaštalams“.

Tėvas Henri Caffarel

8.1. Tipinė susitikimo struktūra

Nuo pat judėjimo pradžios Dievo Motinos komandos patvirtino tą pačią susitikimų struktūrą su tam tikrais galimais variantais.

8.2. Pasidalinimas prie stalo

Žmonės iki šiol dar neatrado geresnės progos už bendrą valgį prie stalo, kur jie galėtų susitikti ir užmegzti artimus draugystės ir bendrystės ryšius. Ar ne prie stalo susirenka šeima? Argi bendras valgis prie stalo nėra privilegijuotas džiaugsmo ir bendrystės tarp šeimos narių laikas?

Valgis – tai draugystės išraiškos momentas. Neabejotinai vienas maloniausių gyvenimo momentų yra tuomet, kai pakviečiame draugus į svečius ir sėdame kartu prie vaišių stalo.

Vaišės prie stalo pažymi ir švenčia svarbius mūsų gyvenimo momentus. Tai momentas, kurio metu susitelkia bendruomenė.

Komandoje mes susirenkame Kristaus vardu. Mūsų susitikimo metu Jis yra tarp mūsų su mumis. Todėl ir mūsų vaišės, kuriomis mūsų maža krikščioniška bendruomenė dalinasi prie stalo, turėtų nešti tą pačią prasmę kaip ir Jėzaus valgis su apaštalais, kai Jis juos suburdavo prie to paties stalo.

Dvasinė bendro valgio komandoje dimensija turėtų būti išgyvenama paprastumo ir bendrystės atmosferoje.

Valgio metu mes dalinamės savo gyvenimu: šis momentas vadinamas **pasidalinimu**¹. Iš tikrųjų, dėmesingai klausydamiesi, bendro valgio metu mes dalinamės tuo, kas per pastarąjį mėnesį mums buvo prasminga: mūsų rūpesčius, mūsų džiaugsmus.

8.3. Malda

Iš Apaštalu darbu

2, 41-47

„Kurie priėmė jo žodį, buvo pakrikštyti, ir tą dieną prisidėjo prie jų apie tris tūkstančius. Jie ištvėringai laikėsi apaštalu mokslo ir bendravimo, duonos laužymo ir maldų. Nuostaba ėmė kiekvieną, nes apaštalai darė daug stebuklingų ženklų. Visi tikintieji laikėsi drauge ir visa turėjo bendra. Nuosavybę bei turtą jie parduodavo ir, ką gavę, padalydavo visiems, kiek kam reikėdavo. Jie kasdien sutartinai rinkdavosi šventykloje, o savo namuose tai vienur, tai kitur laužydavo duoną, džiugia ir tauria širdimi drauge vaišindavosi, garbindami Dievą, ir buvo visos liaudies mylimi. O Viešpats kasdien didino jų būrį tais, kurie ėjo į išganymą“.

Malda komandos susitikimo metu atveria mūsų širdis. Ji mus nuteikia malonės priėmimui ir veikimui.

Malda komandoje – tai mažos porų ir kunigo bendruomenės malda. Mes turime galimybę giliau pažinti vienas kitą mūsų santykiuose su Dievu. Malda – tai tikros ir gilios draugystės versmė. Ji neapsiriboja šiuo ypatingu momentu. Ji nuolatos lydi nuo pat susitikimo pradžios iki jo pabaigos ir net tarp dviejų susitikimų.

Apskritai, malda vyksta laikantis tokios tvarkos:

- Klausymas Dievo Žodžio, kurį šiam susitikimui iš Biblijos parinko DMK judėjimas arba už šį susitikimą atsakinga pora.
- Dievo Žodžiui priimti ir medituoti skirtas tylos laikas.
- Asmeninės maldos ir maldos intencijos išsakymas. Kiekvienas išsako Viešpačiui tai, kas kyla iš širdies, kiekvienas pasidalina savais Dievo Žodžio klausymo ir meditacijos vaisiais. Paprastas „Amen“ taip pat yra malda.
- Maldą pabaigia dvasinis komandos vadovas kunigas.

Pasidalinimas apie mūsų dvasinį gyvenimą

Nuo mūsų bendros kelionės komandoje pradžios atradome, kad dvasiniame lygmenyje yra būtina asmeninė, poros ar komandos malda. Mes taip pat atradome ir turbūt jau patyrėme santuokinį pokalbį Dievo akivaizdoje. Dievo Motinos komandose ypatingas laikas skiriamas pasidalinimui apie mūsų dvasinį gyvenimą. Kaip mūsų kasdiniame gyvenime, dalindamiesi galime vieni kitiems padėti, pasidalinti savo sunkumais arba mūsų atradimais, kurie padeda mums judėti į priekį.

Komandos gyvenime mes tampame kompanionais šventumo kelyje. Kiekvienas eina savo keliu, tačiau kartu dėkojame už nueitą kelią ir padedame vieni kitiems sunkiais momentais.

Šis pasidalinimas apie mūsų dvasinį gyvenimą palaipsniui taps komandos susitikimo šerdimi. Tai laikas, kai poros dalinasi savo dvasine kelione maldos, broliško įsiklausymo atmosferoje ir vadovaujasi atjautos nuostata, kuri neatmeta tarpusavio reiklumo, padrąsinimo ir pagalbos.

Dalinamės apie mūsų poros prisėdimo patirtį nuo praėjusio susitikimo. Dalinamės ir apie mūsų asmeninę maldą bei maldą poroje, kokia ji nuo to laiko, kai atėjome į DMK.

- Koks yra mūsų kelias ir su kokiais sunkumais susiduriame?
- Ar mums pavyksta giliai dalintis mūsų dvasiniu gyvenimu, kalbėti apie sunkumus, su kuriais susiduriame, apie džiaugsmus, kuriuos patiriame? Kokiu būdu toks pasidalinimas tampa savitarpio pagalbos ir pažangos šaltiniu?

- Kaip šiandien maitiname savo tikėjimą, ar darome pažangą Kristaus pažinime?

8.4. Teminis susitikimo pasidalinimas

Nėra krikščioniško gyvenimo be gyvo tikėjimo. Nėra gyvo ir augančio tikėjimo be apmąstymo. Mąstyti apie mūsų tikėjimo turinį reikalauja pats tikėjimas. Siekdamas mums šiame kelyje padėti, DM komandos kiekvienais metais mums siūlo **studijų temą**. Darbas su šia tema padeda ugdyti mūsų „tikėjimo išmanymą“ ir evangelizuoti mūsų gyvenimą. Daugybė krikščionių turi miglotą ir paviršutinišką Dievo minties ir Bažnyčios mokymo supratimą apie santuoką, meilę, šeimą, tėvystę ir auklėjimą. Dėl tokio siauro ir fragmentiško pažinimo, krikščionys parodo mažai religinio gyvybingumo ir menkai spinduliuoja.

DMK poros nori sureaguoti, nes jos žino, jog krikščioniškai šeimai yra labai svarbu sustiprinti ir pagilinti šias religines žinias, kad galėtų vadovauti savo gyvenimui pagal Kristaus reikalavimus.

Kasmėnesinės temos studijos mums padeda keisti savo vidinį žvilgsnį.

Teminis pasidalinimas neturėtų apsiriboti paprastu pasikeitimu nuomonėmis, tačiau turėtų perkeisti kiekvienos poros ir dvasinio palydėtojo gyvenimą. „*Protinga širdis įgyja išmanymo, ir išmintingųjų ausis jo budriai ieško*“. Patarlių 18, 15.

- Kokią vietą poroje skiriame pasiruošimui susitikimams? Kokių vaisių gavome iš jų? Su kokiais sunkumais susidūrėme?
- Kokia yra mūsų komandos pasiruošimo ir pasidalinimo susitikimo tema kokybė? Ko jiems trūksta? Ir ką reikėtų pagerinti?

8.5. Magnificat

8.6. Pasigilinimui: pamąstymui skirti tekstai ir klausimai

Šie tekstai siūlomi jums kaip pagalba siekiant pagilinti susitikimo eigą ir kiekvieną jo dalį.

Kiekvienam iš šių tekstų:

- Pasidalinkime savo atradimais ir tuo, kas mus nustebino.
- Siekiant pažangos, kokį dalyką, iš to ką įsidėmėjome, būtų svarbu praktikuoti?

Komandos susitikimas

„Kasmėnesinis komandos susitikimas neturėtų būti apibrėžtas tik per jo struktūrą, dvasių, narių draugystę, jų troškimą, kad tai būtų dievoieškos etapas. Visų pirma reikia pripažinti antgamtinę tokio susitikimo prigimtį ir jo slėpinį. Iš tiesų tai yra, tai turėtų būti, visiškai kitokia nei tiesiog žmogiško susitikimo tikrovė. Ši tikrovė atsiskleidžia per Šv. Mato eilutes: „Kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir aš esu tarp jų“ (Mt 18, 20). „Ir dar sakau jums: jeigu kas iš jūsų susitars žemėje dviese melsti kokio dalyko, jiems mano dangiškasis Tėvas jį suteiks“ (Mt 18, 19).

Čia, viename buto kambarėje susirinkusių šeimų tarpe, patiriamas gyvas artumas Prisikėlusiojo, kuris yra dėmesingas visiems, mylintys kiekvieną, tokį, koks jis yra, su jo blogiu ir jo gėriu, ir skubančiu padėti kiekvienam tapti tokiu, kokio Jis nori. Jis ten yra, kaip Velykų vakarą tame aukštutiniame kambarėje Jeruzalėje, kai jis staiga pasirodė tiems kitiems komandos nariams – apaštalams. Jis kvėpė į juos tardamas: „Imkite Šventąjį Dvasią“. Ir jie tapo naujais žmonėmis. Jėzus Kristus šeimų tarpe nepraleidžia

progos įkvėpti savo Dvasios. Ir tie, kurie atsiveria šiam Dvelksmui – to mokomės po truputį – tampa šio Dvelksmo žmonėmis.

Ir susitikimas vyksta gaivinamas Dvasios. Šiems vyrams ir šioms moterims, kurie vakare po sunkios dienos ateina dažniausiai jau išsekę ir slegiami rūpesčių, ši Dvasia perteikia dvigubą Kristaus aistrą: jo nekantrumą teikti Tėvui šlovę, jo liepsningą ir švelnų gailėstį minioms, „kurios yra kaip avys be piemens“.

Tėvas Henri Caffarel

„Krikščioniškas valgis su visu tuo džiaugsmu, kurį jis atneša šeimai, ir draugystės patirtimi, pirmiausia turėtų būti religinis Dievo pašlovinimo aktas. Pirmosios krikščionių kartos šventė Agapė. Tačiau krikščionys nesugebėjo išsaugoti šio žodžio mistinės reikšmės (agapė = dieviška meilė). Tikrai būtų verta Evangelijose išvelgti religinę visų valgių, kuriuose dalyvavo Kristus, prasmę: pradedant nuo vestuvių Kanoje iki valgio pas Simoną.

Jei norime pašventinti valgio metą, turime suprasti, jog turime judėti į priekį, neapsiribodami vien tik maldų kartojimu. Kad ir kokios gražios ir ilgos jos būtų, jų niekada nepakaks valgiui perkeisti, su visa jo medžiagine tikrove religiniame akte, kaip perteikia Biblija. Tuo norima pasakyti, kad reikia valgyti drauge, Dievo akivaizdoje, džiaugiantis viskuo, kas yra gero visose tose dovanose“.

Tėvas Doncoeur

Pasidalinimas

„Pakelti taurę – tai kvietimas patvirtinti ir švęsti gyvenimą drauge. Pakeldami gyvenimo taurę ir žvelgdami vieni kitiems į akis, mes sakome: „Nebūkime susirūpinę, nebijokime. Laikykime kartu savo taures rankose ir sveikinkime. Nedvejokime pripažinti mūsų gyvenimų realybę ir padrąsinkime vieni kitus padėkoti už palaiminimus, kurie mums buvo duoti“.

(...) Bendruomenė – tai sąjunga asmenų, kurie neslepia savo džiaugsmo ir savo liūdesio, bet su viltimi padaro juos matomus visiems. Bendruomenėje mes sakome: „Gyvenimas pilnas sėkmių ir nesėkmių, džiaugsmo ir liūdesio, aukštumų ir žemumų – tačiau mes neturime viso to išgyventi vieni.“

(...) Kai mes išdrįstame pakelti savo taurę ir kai leidžiame mūsų draugams sužinoti, kas joje yra, tuomet ir jie jausis padrąsinti pakelti savąsias ir pasidalinti savosiomis paslaptimis.

(...) Svarbus yra šis klausimas: „Ar turime draugų ratą, kuriuo galėtume pasitikėti, kuriame galėtume atsiverti, kuriame justumės saugūs dalintis giliais dalykais ir augtume savo branda?“

Henri J.M. Nouwen – Ar jūs galite gerti iš šios taurės?

Malda

Adoracija, aukos, šlovinimas, Dievo baimė, malonės veikimas, pašventinimas, visos pagrindinės religinės besimeldžiančio žmogaus nuostatos negali būti suprastos kitaip, kaip tik iš priešais Dievą stovinčio žmogaus perspektyvos...

Kai atrandate, jog viskas kyla iš Dievo, ar nepatiriate būtinybės pasiaukojimo ir paklusnumo įkvėpti visiškai atsiduoti Dievui?

Kai kontempliuojate Dieviškąją didybę, ar tiesiog Jo veikimą kūrinuose, ar iš jūsų širdies į jūsų lūpas nekyla šlovinimo giesmė? Kiek psalmių gimė iš tokios kontempliacijos!

Jei Dievas leidžia jums pažvelgti į Jo Šventumą, kaip pranašui Izaijui Šventykloje, ar neišgyvenate to jausmo, kurį anglai perteikia žodžiu „awe“, pagarbia baime, visos

būtybės drebulį, aštrų suvokimą ne tik savo mažumo prieš Jo Didybę, bet ir savo nuodėmingumo?...

Jei jums pavyktų prisiminti daugybę malonių, kurias jūs per savo gyvenimą esate patyrę, malonės veikimą, ar šis kūrinio pripažinimo impulsas savajam Kūrėjui, šis džiaugsmingas sūnaus šoktelėjimas link Tėvo, ar tai jūsų visiškai nepakylės?

Ir jei vieną dieną jūs atpažinsite šią begalinę meilę, kuria jūs esate mylimas, ar ji tuoj pat jumyse nesukels neblėstančio poreikio pasišvęsti Dievui, paaukojant Jam visą savo gyvenimą?

Jūs dabar suprantate tai, ką jūs sakote, kad malda yra Dievo artumoje esančios mūsų sielos atsakas. Akivaizdu, kad maldoje visos šios vidinės nuostatos nebūtinai yra akivaizdžios – vyrauja viena ar kita, tačiau religinį foną, iš kurio kyla mūsų malda, sudaro šie didieji jausmai, kuriuos ištvėringa malda po truputį sukaups.

Tėvas Henri Caffarel

Pasidalinimas apie dvasinį gyvenimą

Dalinimasis dvasiniu gyvenimu įpareigoja tuos, kurie susirenka Kristaus vardu, atskleisti tiesą, paprastai, nesislepiant už savisaugos mechanizmų arba laikyti pakankamu paviršutinišką bendravimą, kuris tam tikru būdu slepia tiesą.

Būtina mokėti komandos akivaizdoje pripažinti savo paklydimus, tvirtumo stoką, trūkumus, savo silpnybes...

Mes sakome, kad mylime tik tai, kas yra gera. Tačiau su Dievu yra atvirksčiai: Jis padaro geru tai, ką Jis myli. Mes turime stengtis daryti tą patį. Kad kas kartą galėtume geriau save ir vienas kitą pažinti. Kad galėtume save ir vienas kitą priimti su paprasta ir atvira širdimi. Kad galėtume pažinti ir suprasti kitus. Tiesa nėra abipusis susižavėjimas, nei juolab automatiškas atsiprašymas.

Pirmasis susitikimas, kai mes dalinamės savo dvasiniu gyvenimu, vyksta kartu su Dievo meile, kuri skiriasi nuo mūsų meilės. Mes mylime su tam tikromis sąlygomis. Tačiau Dievo meilė yra besąlygiška.

Su tokia meile turime išmokti mylėti ir mūsų komandos brolius bei seseris. Išgyventi susitikimą – tai būti dėmesingam, kad tarp komandos narių vyrautų pusiausvyra tarp priėmimo ir reiklumo. Reiklūs galime būti tik sau patiems. Tačiau per mūsų pasiūlymus, įkvėpimus ir mūsų meilę privalome vieni kitus skatinti daryti pažangą. Gamta nesivysto šuoliais. Juo labiau mūsų augimas. Jis vyksta iš lėto. Esama pavasarių, vasarų, derliaus meto ir žydėjimo laiko. Išgyventi susitikimą ir bendrystę – tai išgyventi meilę.

Mercedes et Alvaro Gomez-Ferrer

Konkrečios pastangos ir dalinimasis

Pasidalinimas apie susitikimo temą

„Ar tikite dar kažką atrasti, ar esate iš tų krikščionių, kurie įsisavinę keletą idėjų apie santuokos didybę, įsivaizduoja jau atlikę šio „didžiojo sakramento“ kelionę? Ar jūs alkstate šviesos? Dvasinė anoreksija – pernelyg dažna krikščionių liga. Jie nesijaučia alkani. Dvasinė sveikata atpažįstama iš to, jog alkstame pažinti Dievą, alkstame Jo minties, Jo žodžio. Ar su tokia atradimo dvasia jūs studijuojate mėnesio temą? Ar žinote, kad jūsų dvasinis palydėtojas yra ne tik Kristaus sakramentų teikėjas, bet ir Dievo Žodžio skelbėjas? Ar pakankamai į jį kreipiatės susitikimo metu? Mąstykite sąžiningai: nėra krikščioniško gyvybingumo be gyvo tikėjimo, kurį nuolat gaivintų nauji atradimai.“

„Jeį DM komandoms nepavyksta jums perteikti Dievo pažinimo skonio ir nepažadina tam apetito, jei keletą mėnesių ar metų studijuodami mėnesio temą jūs neįgyjate įpročio

religinēms studijoms, tuomet mūsu komandoms nėra pagrindo egzistuoti. Žmogus buvo sukurtas tam, kad pažintų ir mylėtų Dievą, ir kad Jam tarnautų. Jei jis Jo gyvai nepažįsta ir nuolatos nepalaiko šio gyvo pažinimo, tegu jis neturi iliuzijų: nei jis Jį iš tiesų mylės, nei Jam tarneaus.“

Tėvas Henri Caffarel

9. AŠTUNTAS SUSITIKIMAS „GYVENIMO KELIO GAIRĖS“

- 9.1. Vaišės ir pasidalinimas prie stalo
- 9.2. Malda
- 9.3. Konkretūs įsipareigojimai ir pasidalinimas
- 9.4. Magnificat
- 9.5. Pasigilinimui: pamąstymui skirti tekstai ir klausimai

Žmogus buvo sukurtas, kad pažintų, mylėtų ir tarnautų Dievui. Jei žmogus Dievo gyvai nepažįsta ir nuolat nepalaiko su juo ryšio, tegu neturi iliuzijų: nei jis Jį mylės, nei Jam iš tiesų tarnaus.

Tėvas Henri Caffarel

9.1. Vaišės ir pasidalinimas prie stalo

9.1.1. Pasiruošimas pasidalinimo ratui

Žvelgdami į mūsų ankstesnius pasidalinimus, įvardinkime silpnuosius ir stipriuosius aspektus.

Ką būtų galima pagerinti, kad šis pasidalinimas taptų proga, kai poros tiesoje ir su viltimi dalinasi savo džiaugsmiais ir išbandymais?

9.1.2. Susitikimo metu

Pasidalinimo ratas nuo šiol vadinsis pasidalinimu². Šį pasidalinimą galime praturtinti tokiais klausimais: kokius praėjusio mėnesio įvykius išgyvenau kaip krikščionis? Ką norėčiau patikėti Viešpačiui? Kokiu būdu mėnesio įvykiai mus palietė, paveikė ir perkeitė?

9.2. Malda

Šventojo Paulius laiškas Efeziečiams 5, 8-21

Juk kadaise jūs buvote tamsa, o dabar esate šviesa Viešpatyje. Tad elkitės kaip šviesos vaikai. O šviesos vaisiai reiškiasi visokeriopu gerumu, teisumu ir tiesa. Išstirkite, kas patinka Viešpačiui, ir neprisidėkite prie nevaisingų tamsos darbų, o verčiau atskleiskite juos. Juk ką jie slapčia daro, gėda ir sakyti. Bet visa, kas atskleista, šviesa padaro regima, o kas padaryta regima, yra šviesa. Todėl sakoma:

„Pabusk, kuris miegi, kelkis iš numirusių, ir apšvies tave Kristus“.

Todėl rūpestingai žiūrėkite, kaip jūs elgiatės, kad nebūtumėte tartum neišmanėliai, bet kaip išmintingi, gerai naudojantys laiką, nes dienos yra piktos. Nebūkite neprotingi, bet supraskite, kokia yra Viešpaties valia. Ir nepasigerkite vynu, kuriame slypi pasileidimas, bet būkite pilni Dvasios. Kalbėkitės psalmių, himnų bei dvasinių giesmių žodžiais, giedokite ir šlovinkite savo širdyse Viešpatį, visuomet ir už viską dėkodami Dievui Tėvui mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu. Pakluskite vieni kitiems dėl Kristaus baimės.

Konkretūs įsipareigojimai: gyvenimo kelio gairės

Kad galėtų plaukti jūroje, jūrininkams reikia švyturių. Norinčiam keliauti pėsčiomis, reikia žemėlapių. Mūsų pažangai Kristaus meilėje, meilėje sutuoktiniui taip pat reikalingi vedliai, švyturiai, gairės. Dievo Motinos komandos nustatė šias gaires, kad, jų laikydamiesi, eitume į priekį mūsų tikėjimo kelyje: tai yra konkretūs įsipareigojimai. Čia turime omenyje ne tikslus, kuriuos reikia pasiekti, o priemones, su kurių pagalba geriau gyventume mūsų, kaip krikščionių, gyvenimą.

Šių metų eigoje patyrėme, kad mūsų ryšį su Dievu maitina reguliari malda. Mes taip pat patyrėme, kad mūsų santuokinį ryšį maitina reguliarus sutuoktinių dialogas (pareiga prisėsti). Tai, kad esame priėmę santuokos sakramentą, mums padeda atrasti ir suprasti, kad šis dialogas vyksta Dievo akivaizdoje ir leidžia atrasti daugybę malonių, kurios kyla iš jo.

Kad gyventume, turime reguliariai maitintis. Kad gyventume krikščioniškai, savo ryšį su Dievu irgi turime reguliariai maitinti. Konkretūs įsipareigojimai – tai „įrankiai“, skirti mums pažadinti elgseną, kuri palengva padės mums gyventi labiau krikščioniškai. Taigi jie nėra nei patys savyje tikslas, nei pareigos, kurias turime vykdyti.

Konkretūs įsipareigojimai - tai „praktikos“, konkretūs pratimai, kuriuos įsipareigodami praktikuojame kasdien asmeniškai ir poroje. Jie gali mus nuvesti į tikrą susitikimą su Viešpačiu.

9.3. Konkretūs įsipareigojimai yra šeši

Trys iš jų skirti maitinti mūsų ryšį su Dievu ir mūsų, kaip pakrikštytųjų, gyvenimą. Jie mums padeda iš tiesų sutikti Kristų:

- **Reguliariai klausytis Dievo Žodžio**
- **Kasdieną veidas į veidą susitikti su Viešpačiu (malda)**
- **Kartą per metus stoti Viešpaties akivaizdon rekolekčių metu**

Šių trijų įsipareigojimų (**Dievo Žodžio klausymas, asmeninė malda, kasmetinės rekolekcijos**) dėka priimsime Viešpaties klausymo laikyseną. Be to, tai yra kvietimas dovanoti Kristui mūsų laiką, kad Jis kasdien užimtų savo vietą mūsų gyvenime. Mūsų ryšį su Dievu taip pat maitina rekolekcijos, kai mes skiriame laiko, kad įsiklausytume į Dievo planą mums.

Kiti du įsipareigojimai padės mums statyti mūsų krikščionišką porą, kurią vienija santuokos sakramentas – Dievo meilės Bažnyčiai ženklas ir malonė tiems, kurie jį priėmė:

- **Sutuoktinių malda**
- **Pareiga prisėsti**

Sutuoktinių malda kviečia mus kasdien, kaip vyrą ir žmoną, susitikti, kad melstumės Dievui.

Prisėdimas – tai kasdieninis susitikimas, kurio metu pora dalinasi tikru tarpusavio dialogu Dievo akivaizdoje.

- **Gyvenimo taisyklė**

Šis konkretus įsipareigojimas, kuriam vėliau bus skirtas visas susitikimas, mūsų, kaip vedusių pakrikštytųjų, gyvenimui suteikia darnos.

Gyvenimo taisyklė suvienija mūsų troškimą visada būti arčiau Kristaus su mūsų gyvenimo būdu.

„Sergėkime vieni kitus, skatindami mylėti ir daryti gerus darbus. Neapsileiskime lankyti savųjų susirinkimo, kaip kai kurie yra pratę, bet skatinkime vieni kitus juo labiau, juo aiškiau regite besiantinančią dieną.“

Laiškas žydams 10, 24-25

Pasidalinimas: pradėti gyvenimo kelia

Ankstesnių susitikimų metu mes patyrėme, ką reiškia dalintis apie savo dvasinį gyvenimą. Kalbame apie svarbų mūsų susitikimo laiką, kurį nuo šiandien vadinsime: **Pasidalinimu**.

Kodėl „Pasidalinimas“? Palengva, per visus šiuos metus mes kūrėme porų bendruomenę, kurią palydi kunigas ir kuriai rūpi keliauti su Viešpačiu broliško palaikymo dėka. Per buvusių susitikimus, be abejo, patyrėme, kad mūsų pasidalinimų dėka mums geriau sekėsi melstis, kad jautėme visos komandos maldos palaikymą. Paskutinio mėnesio metu, žvelgdami į kitas poras, besidalinančias tuo, kaip prisėdimo įsipareigojimas jiems padėjo labiau vienas kitą mylėti, galbūt ir mes lengviau leidomės į savo kelionę, dvasiniam vadovui palydint. Taigi jau nebekalbame vien apie mainus, bet apie tikrą komandos narių tarpusavio pagalbą, tikrą pasidalinimą mūsų dvasiniu gyvenimu, kai mes keliaujame kaip maža Bažnyčios bendruomenė.

Šiuo tikslu, kiekvieno susitikimo metu, geriausia po maldos, mes skirsime laiko pasidalinimui apie mūsų dvasinį gyvenimą, peržvelgdami kaip mums sekėsi per pastarąjį mėnesį išgyventi vieną, kitą ar kelis įsipareigojimus. Tačiau jokių būdu neina kalba apie kokybės patikrinimą ar mūsų praktikos auditą!

Jeigu neteisingai suprastas, šis pasidalinimo laikas gali tapti sunkiu susitikimo momentu. Tai nėra ataskaita: taip ar ne. Priešingai, tai turėtų būti gilus pasidalinimas tiesoje apie mus išstinkančius sunkumus, mūsų pasipriešinimą, ir apie tai, kaip mes išgyvenome mūsų konkrečius įsipareigojimus. Mes nesidaliname apie „padarymą, atlikimą“, bet apie tai, kaip mes gyvenome tais konkrečiais įsipareigojimais. Šio pasidalinimo metu mes pamažu patiriame kaip vieno ar kito komandos nario žodžiai mums padeda mūsų pačių pastangoms. Po truputį, šis pasidalinimas padės mums keliauti kartu su Kristumi.

Šių metų eigoje, kaip pirmasis konkretus įsipareigojimas, mums buvo pasiūlyta reguliari malda ir reguliarius poros pokalbis.

- Su kokiomis kliūtimis susiduriame, siekdami reguliariai melstis ir kartą per mėnesį prisėsti? Kas mums padėjo tai vykdyti?
- Mūsų pastarųjų metų pasidalinimai apie maldą, Dievo Žodžio skaitymą ir klausymą, apie mūsų įsipareigojimą prisėsti, ar jie maitino mūsų dvasinį gyvenimą? Mūsų ryšys su Kristumi, su sutuoktiniu ir su artimu, ar jis pasikeitė, sustiprėjo?
- Kaip per pastarąjį mėnesį klostėsi mano santykiai su Viešpačiu?
- Kokie momentai buvo stipriausi? Kokius naujus turtus atradau? Su kokiais sunkumais susidūriau?
- Ar mūsų buvimas komandoje padeda patirti, jog esame kelyje? Kokią pagalbą mūsų dvasiniam gyvenimui mums teikė mūsų pasidalinimai komandoje?
- Ką mums suteikė šio mėnesio prisėdimas? Su kokiais sunkumais susidūrėme?

9.4. Magnificat

9.5. Pasigilinimui: pamąstymui skirti tekstai ir klausimai

DMK judėjimo pedagogika

Šis judėjimas gimė iš troškimo porų, norinčių savuosius krikšto ir santuokos sakramentus išgyventi Evangelijos dvasioje. Jie vis geriau suvokė krikščioniško gyvenimo reikalavimus. Siekdami į juos atsilipti, jie norėjo įsipareigoti keliose srityse, kurios jiems pasirodė esminės norint sutvirtinti jų ryšį su Kristumi, norėjo prisiišti keletą praktinių įsipareigojimų. Tai pirmiausia lietė jų poros gyvenimą, bet ir kiekvieną asmeniškai. Tokiu būdu jie turėjo progą į Kristaus kvietimus atsakyti „taip“. Kažkuria prasme tai toks šiuolaikiškesnis ir labiau bendruomeniškas būdas priimti sprendimus! ...

Poros ateina į DMK vedamos stipraus troškimo kartu su Kristumi žingsniuoti link Tėvo. Judėjimas siekia joms padėti šioje kelionėje. Iš paties judėjimo narių atsiranda dvasinių ugdytojų. Visuma to, ką jis pasiūlo, prisideda prie šio ugdymo: Chartija, įsipareigojimai, organizacija, komandos gyvenimas, kas mėnesinis susitikimas. Be to, metų orientyrai, temos, svarbūs pasirinkimai, sesijos, piligriminės kelionės...

Reikia taip pat paminėti svarbų vaidmenį, kurį atlieka pilotinė pora per pirmuosius naujos komandos susitikimus, o paskui jos dabą tęsia pora ryšininė. Jų vaidmuo – atsižvelgti į konkrečius atvejus, įspėti komandas ir jų narius dėl netikrų dalykų ir fantazijų, bet taip ir dėl beatodairiškai taikomos disciplinos griežtumo.

Broliška pagalba nuo pat pradžių buvo laikoma vienas svarbiausių mūsų pedagogikos veiksmų.

...Nuo pat pradžių komandoms siūloma būti „artimo meilės sėkme“ ir gyventi slėpinga tikrove to, ką jos vadina „eklezija“, mažąja krikščionių bendruomene, kurioje atsiranda ir atsiskleidžia didžiosios Bažnyčios slėpinys. Jos pasisako už tikros meilės įkvėptą dvasinę tarpusavio pagalbą visuose lygmenyse: tarp sutuoktinių, tarp šeimų, tarp komandų.

Tikrai tos komandos, kurios savo tikėjimu, atvirumu, teisingumu bei polėkiu ir linksmumu yra gyvos, džiaugsmingos ir dinamiškos gali drąsiai stoti prieš šios dienos iššūkius kaip Dievo laisvės ir jaunystės liudytojai.

Komandų naujienlaiškis: *Priemonės ir pedagogika*

- Kaip suprantate „artimo meilės sėkmę“? Pateikite pavyzdžių.
- Kuo ji skiriasi nuo žmogiškos sėkmės?

Pasidalinimas Dvasioje

Šventoji Dvasia turi vesti jūsų „pasidalinimą“, kad jis netaptų greitu buhalterinės apskaitos patikrinimu. Viešpaties Dvasios akivaizdžiai nėra komandos pasidalinime, kur viskas išsakoma pašaipiu tonu arba su ironija, visiškai neleidžiančia į dalykų žiūrėti rimtai...

Siekiant iš tiesų dalintis Dievo Dvasioje, reikia pradėti realios, o ne įsivaizduojamos, situacijos apsvaistymu. Įvertinti savo galimybes, savo pastangas ir drąsą, visa tai atliekant susitelkus, be dirbtinos egzaltacijos. Nereikia skubėti. Alpinisto žingsniai yra pamatuoti, apskaičiuoti, šiek tiek sunkūs..., bet jie nuveda toli ir aukštai. Mažiau ar daugiau apsvaistčius, reikia rimtai to trokšti, su tvirta valia, nes priešingu atveju liksime neryžtingais svajotojais. Tvirta valia nėra įtempta valia, tai greičiau valia, kuri tuo pačiu metu yra tvirti ir neįsitempusi... Kaip sportininkas, kuris tuo pačiu metu yra ir labai

atsipalaidavęs puikiame savo judesių saugume, ir labai susitelkęs link tikslo, kurį nori pasiekti. Nei Dievas, nei mano broliai ir sesės nereikalauja iš manęs, kad būčiau didis čempionas, bet tikisi, kad išgyvensiu didelę meilę, atlikdamas vieną ar kitą užduotį, kuriai turiu suteikti konkretų pavidalą.

Dvasinės tiesos akimirkos, kurias išgyvename komandoje, padeda kiekvienam atrasti, kad iš kiekvieno praktiškai tikimasi, kad jo gyvenimas taps meilės istorija. Ir ši meilės istorija gali pasisekti, net jei kartais mūsų žmogiškas, santuokinis, šeimyninis ar profesinis gyvenimas nėra sėkmingas. Kai kurie kunigai, vienuoliai, misionieriai, sutuoktiniai gali pasakyti, kad jie turėjo daugiau nesėkmių nei sėkmių kurioje nors gyvenimo srityje, kurią jie visgi pasirinko su entuziazmu. Tačiau tai nėra taip jau svarbu, jei galų gale jie savo stebėtinuose gyvenimo keliuose suprato ir atrado, kokia iš tiesų yra Dievo ir žmonių meilė.

Kad pasiektumėte giliau nei yra kitų paviršius, turite pasidaryti nuolankūs, pagarbūs, pasiruošę į viską žvelgti, bet nieko nesulaužyti, pasiūlyti pagalbą, bet nieko neprimesti. Tačiau tai ne smalsautojo ar stebėtojo žvilgsnis: tai meilės žvilgsnis, kuris trokšta būti autentiškas, kuris gerbia kiekvieną su jo originalumu, ir kuris yra reiklus, nes myli...

Tikras pasidalinimas neleidžia pasijusti kaltu, tačiau dvasiškai suteikia didesnę viltį Viešpatyje. Tai kaip tramplynas, vieta, iš kurios kyla iniciatyvos, kurias įkvepia pasitikėjimas ir tarpusavio pagalba. Mes klausiamo, nes norime suprasti ar toks pritaikymas iš tiesų bus naudingas, tačiau galutinį sprendimą visada paliekame priimti kiekvienam pačiam.

Asmeniškai, būtent pasidalinimas mane labiausiai stebina, žinoma, su sąlyga, kad šis pasidalinimas būtų tikra šventė, tai yra, labai gili atgaiva, maldos ir dvasinių mainų dvasioje, visu tuo, kas per pastarąjį mėnesį buvo patirta ir išgyventa.

Michel Legrain

Melas visur. Aplink mus. Mumyse...

Gyventi tiesoje, būti autentiškiems, tikriems – tai turėtų būti jūsų kasdieninis siekis...

Sąžiningai žaisdami komandų žaidimą, sulauksite veiksmingos pagalbos. Jei keisdami nuomonėmis, kiekvienas labai paprastai pasidalina tuo, ką galvoja, pripažįsta tai, ką ignoruoja, ką yra apleidęs, ieško atsakymo į iškilusį klausimą, mąsto kartu su kitais, kaip gyvenime pritaikyti geriau suprastą tiesą, jis netrukus taps AUTENTIŠKU, TIKRU...

Jei kiekvienas sąžiningai praktikuoja tai, ką mes vadiname pasidalinimu (...), tuomet komandos nariai netrukus taps AUTENTIŠKAIS, TIKRAIS. Tai atrodo taip normalu komandoms, kurios drauge ir broliškos tarpusavio pagalbos dvasioje, laisvanoriškai sutiko laikytis taisyklės: nuolat dalintis tuo, kaip jiems sekasi dėti pastangas ir su kokiais sunkumais jie susiduria.

Pasidalinimui teikiame tokią svarbą, nes matome, kad jis, greta kitų dalykų, yra patikimas būdas nusiimti kaukę ir kovoti su saviapgaule, blefu.

Kai komandos poros pasistengia pašalinti visoki melą, pasiekti visišką nuoširdumą, tuomet, kaip kažkuris iš jūsų man yra rašęs: „tarp krikščionių, kurie vieni kitiems tapo skaidrūs, šventųjų bendravimas nebėra dogma, kuria mes tikime, o patirtis, kuria gyvename“.

Henri Caffarel

Dievo Motinos komandų laiškas – Naujosios komandos Nr. 1

Pasidalinimas – tai svarbi ir stipri susitikimo dalis! Be to, tai laikas, kuomet kiekvienas turi būti tikras, autentiškas. Niekada nėra lengva kitų akivaizdoje pripažinti savo

trūkumus ir silpnybes. Niekada nėra lengva tiems, kurie išgirsta apie tai kalbant, suprasti ar geriau yra nutylėti, ar geriau pasakyti kažką padrąsinančio, kažką parodančio, kad suprantame ir nekaltiname.

- Kokia yra mūsų komandos tiesos atmosfera? Kaip galėtume ją pagerinti, išlaikydami tarpusavio pagarbą?

10. DEVINTASIS SUSITIKMAS „BAIGIAMASIS SUSITIKIMAS“

- 10.1. Vaišės ir pasidalinimas prie stalo
- 10.2. Malda
- 10.3. Pasidalinimas komandoje
- 10.4. Metų apibendrinimas
- 10.5. Rinkimai
- 10.6. Magnificat

„Mūsų bendradarbiavimas - tai giliausiu mūsų valios troškimu jungtis prie Kristaus maldos mumyse. Tačiau atkreipkite dėmesį į tai, kokią svarbią reikšmę suteikiu žodžiui „jungtis“: jis nereiškia tiesiog paprasto pritarimo, lūpomis išsakyto sutikimo, bet visišką savęs dovanojimą, atsidavimą, tarsi malkos, kuri atsiduoda liepsnai, kad ir pati taptų ugnimi. Mūsų bendradarbiavimas – tai ir visų mūsų protinių galių paieška, siekiant sužinoti iš ko susideda Kristaus malda mumyse, kokios yra jos didžiosios sudedamosios dalys: šlovinimas, dėkojimas, atnaša, užtarimas.“

Tėvas Henri Caffarel

10.1. Vaišės ir pasidalinimas prie stalo

Visada stenkimės, kad mūsų pasidalinimas vestų prie to, kas šiame mano (ar mūsų) mėnesyje buvo svarbiausia, prie to, kas jį gaivino.

10.2. Malda

Laiškas Kolosiečiams

3, 12-15

„Taigi jūs, Dievo išrinktieji, šventieji ir numylėtiniai, apsivilkite nuoširdžiu gailėstingumu, gerumu, nuolankumu, romumu ir kantrumu. Būkite vieni kitiems pakantūs ir atleiskite vieni kitiems, jei vienas prieš kitą turite skundą. Kaip Viešpats jums atleido, taip ir jūs atleiskite. Viršum viso šito tebūna meilė, kuri yra tobulumo raištis. Jūsų širdyse teviešpatauja Kristaus ramybė, į kurią esate pašaukti viename kūne. Būkite dėkingi!“

Maldos pabaigai pasitelkime vieno Liturginių valandų himno ištrauką:

„Viešpats eina...

Ar lauksi kito susitikimo?

Kam atidėlioti?

Ženk su Juo gyvenimo keliu.“

10.3 Pasidalinimas komandoje

Keliaudami mažoje Bažnyčios bendruomenėje, kurkime tarp jos narių tikrą tarpusavio pagalbą, nuoširdų pasidalinimą mūsų dvasiniu gyvenimu.

Skirkime laiko pasidalinti mūsų dvasiniu gyvenimu, prisimindami kaip mums pastarąjį mėnesį sekėsi gyventi vienu, kitu ar keliais konkrečiais įsipareigojimais (malda, prisėdimas, Dievo Žodžio klausymas...).

10.4. Metų apibendrinimui pasiruošti skirtas tekstas

„Žaisti žaidimą“

„Mes jums grojome, o jūs nešokote“ (Mt 11, 17). Tai visiems žmonėms būdingas dėsnis: jei kas nors raukosi ar sukčiauja, šventės nėra arba ji ne pilna. Taigi pamėginkime „žaisti žaidimą“, komandos ir judėjimo žaidimą, keliaujančios Bažnyčios ir šiuolaikinio pasaulio žaidimą.

Žaisti komandinį žaidimą, tai kuo natūraliau ir kuo pilniau į jį įsitraukti. Komanda nėra kažkoks dirbtinis dalykas, kuriam nusprendžiu skirti tam tikrą savęs, savo gebėjimų, savo laiko dalį. Galime pripažinti, kad jos sukūrimas, jos pradžia ir formatas, tam tikra prasme, yra dirbtini, tačiau ne jos turinys ir ne jos veikla: priešingai, tai jau organiška vienybė, kuri ir gyventi turi organiškai. Tad būtina ir natūralu, jog kiekvienas į ją atsineša visą save, be išskaičiavimų ir be svyravimų.

Be išskaičiavimų, nes būti joje tik paprastu vartotoju ir sau naudos ieškotoju, būtų tolygu sukčiavimui, buvimu komandos gyvenimo parazitui, susirūpinusiu pirmiausia tik savo asmeniniu praturtinimu. Be svyravimų, nes tai būtų komandos dvasios smukdymas, sau „pasiliktume“ tiek daug sričių ar tokią svarbią sritį, kad kiti priešais save turėtų jau ne visą žmogų, o tik jo fragmentus.

Komandos gyvenimas apima tarpusavio pagalbą ir tarnystę. Turiu tarnauti kitiems, kokie jie yra: nežaisčiau žaidimo, jei pats sau „susigalvočiau“ pašnekovą. Būdamas tokiu, koks yra, mano komandos partneris turi teisę susilaukti mano dėmesio ir, nepaisant savo netobulumo, jis turi teisę į mano pagarbą. Mes nebežaidžiame žaidimo, kai kritikuojame iš šalies jos narius ar pačią komandą: vadinasi mes taip atsitraukėme, kad jau nebesame jos dalis.

Ištikimybė Judėjimui tai ne vien tik taisyklių laikymasis ir metodų taikymas, bet ir siekimas užtikrinti, kad šie universalūs tikslai būtų pasiekti. Kiekvienas, kuris atsisako siekti tokių tikslų, nėra komandoje, jis nežaidžia žaidimo.

Tuo tarpu Judėjimas mus kviečia žaisti Bažnyčios žaidimą... Mūsų šeimyninė padėtis mums leidžia šį Bažnyčios žaidimą žaisti geriausiu būdu: mūsų vaikai – tai rytdienos Bažnyčia. Juose turėtume ją tinkamai paruošti (per daug netaikant išankstinių schemų). Juose taip pat derėtų (o tai mes pernelyg dažnai pamirštame) numatyti iš anksto, kas jos laukia, ir atliepti į jos poreikius.

Bažnyčia nori būti šiame pasaulyje, o ne priešais jį. Mūsų laikmečio atžvilgiu nevaidinkime „vidinių emigrantų“. Pernelyg lengva juos perkelti per laiką, perduoti civilizacijos klaidas, mentaliteto trūkumus. Pernelyg lengva kataloguoti ir nuolat grįžti prie susirūpinimą keliančių klausimų.

Tačiau nebūsime daug nuveikę, jei nemėginsime atpažinti ir įgyvendinti galimybių, kurios slepiasi už šių trūkumų, galimybių, kurias Dievas suteikia kiekvienai kartai, net jei joje būta tūkstantį kartų daugiau aplaidumo ar klaidų nei mūsų kartoje!.. Arba mes nebetikime Dievu...

Žaisti šio laikmečio žaidimą, tai žaisti gyvenimą turint ateities perspektyvą, nemėginant paneigti esamų problemų vien dėl to, kad jos mus erzina ir neapsimetant, kad norime jas išspręsti, kol jų dar nėra.

Mes bijome susitikti su kitu, būti nuvestais pernelyg toli, bijome palikti mūsų saugumą, bijome įsitraukti į didį žmonijos išgelbėjimo nuotykią. Šią baimę reikia išvaryti.

... Ir galbūt reikėtų, pirmiausia, ištikimiau ir sąžiningiau žaisti santuokinio bendravimo žaidimą?

Jūs esate Bažnyčios Bendruomenė

Visos mažos grupelės, kurių narių tarpe yra krikščionių, nėra Bažnyčios bendruomenės ir netvirtina tokiomis esančios, net jei evangelines vertybes jos neretai įgyvendina geriau nei tradiciniai krikščioniški sambūriai. Tačiau kaip mes atpažįstame „Bažnyčios bendruomenę“? Tėvas Congaras viename vyskupų plenariniame posėdyje labai aiškiai įvardino keturias sąlygas. Tad pamėginkime pasižiūrėti ar jūsų komandos gyvenimas jas atspindi.

- *Tikėjimo išpažinimas. Tai reiškia, kad ši bendruomenė yra susibūrusi Jėzaus Kristaus vardu, o ne kokios nors politinės idėjos ar šiaip malonaus bendravimo tarp draugų vardan.*
- *Bendrystėje su kitomis bendruomenėmis išpažįsta tą patį tikėjimą. Iš to kyla dvi pasekmės: visų pirma, bendrystė išskiriant kitus, tai jau ne bažnytinė bendruomenė (reikalingas svetingumas, turime būti pasirengę priimti ir išklaudyti kitus); tuomet reikia, kad tarp bendruomenių būtų broliškas dalijimasis, mainai visuose lygmenyse ir visose srityse. (Jūs dar to nepatyrėte, bet žinote, kad tai patirsite komandų tarptautinių susitikimų metu, mišrių komandų suvažiavimuose... koks gražus Dievo Motinos komandų apibūdinimas)*
- *Tai bendruomenė, kurioje visiems rūpi, kad ji egzistuotų. Šiuo atveju ne taip svarbu kokia tai bendruomenė, svarbu, kad visiems jos nariams rūpi kartu prisidėti prie Bažnyčios egzistavimo... Matome pasauliečius, kuriems iš tiesų rūpi, kad Bažnyčia gyvuotų, net kai šalia nėra kunigo... Jie daro viską, kad Bažnyčia gyvuotų.*
- *Tai bendruomenė, kuri pripažįsta šventimais paremtą tarnystę, nes tik priimant šią sąlygą, ši dalinė, vietinė bendruomenė yra visuotinės Bažnyčios, Bažnyčios slėpinio reikšminga dalis ir gali būti visuotinėje bendrystėje su visomis kitomis Bažnyčios bendruomenėmis. Tai bendruomenė, kuri pripažįsta ir patvirtina Bažnyčios apaštališką tęstinumą...*
- *Pagaliau – ir tai yra esminis dalykas – visi šie elementai (tikėjimo išpažinimas, bendrystė su kitais ir dalijimosi brolystė, rūpestis dėl Bažnyčios egzistavimo, šventimais paremtos tarnystės pripažinimas), visa tai susideda ir randa savo išraišką Eucharistijos šventime, kuris yra aukščiausias Bažnyčios įgyvendinimo momentas.*

Tėvas Yves Congar o.p.

Susitikimo metu

Šiais metais mes buvome kviečiami sekti Kristumi: „Ateikite ir pamatysite!“. Evangelijose Kristus dažnai pasitraukia į vienumą, „į dykumą“ arba kopia „į kalną“, kad kažką padarytų, kad melstųsi, kad kalbėtųsi su mokiniais, su minia. Tai visuomet yra labai stiprūs jo viešąjį gyvenimą pažymintys momentai. Esame kviečiami eit tuo pačiu keliu: „pasitraukite į vienumą ir truputį pailsėkite“ – krikščionio gyvenime tai yra labai svarbu. Toje pačioje dvasioje, mūsų baigiamajame susitikime, siūlome jums žemiau pateiktus klausimus, nepamirštant, kad praėjusių metų įvertinimas turėtų vykti konstruktyviai, geranoriškai ir su pozityvia kritika.

- Su kokiū nusiteikimu atėdavome į mūsų komandos susitikimus?
- Kokie elementai mums padėjo kurti komandą?
- Ar jautėme komandoje materialią, žmogišką ir dvasinę savitarpio pagalbą?
- Kaip joje pasireiškė brolystė, kurią siekiame tarp mūsų įtvirtinti?
- Ar stengėmės, kaip apaštalas Paulius ragina laiške Kolosiečiams, komandoje parodyti nuolankumą, švelnumą ir kantrybę, palaikydami vieni kitus?
- Kokiū būdu skirtingi pasidalinimai mums padėjo tobulėti asmeniškai ir poroje? Ar jie mums padėjo augti tikėjime?
- Ar norime tęsti šią kelionę Dievo Motinos komandų tarpe ir ateinančiais metais toliau eit šiuo keliu? Kokie tie mūsų norai?

10.5. Atsakingosios poros rinkimai

Būti komandos atsakingąją porą.

Mes patyrėme komandos stiprybę, gaivinančią liepsną kiekvieno gyvenime. Šiais metais mūsų komanda startavo padedant pilotinei komandai, o nuo kitų metų jau atsakingoji komandos pora, padedama poros ryšinkės, perims šią estafetę ir vienerius metus palaikys joje liepsną. Po metų, šias pareigas perims jau kita pora. Komanda savo visą potencialą atskleis tik tuomet, atsiras bus pora, kuri budės tam, kad kiekvienas išsiskleistų. Komandos atsakingosios poros vaidmuo yra labai svarbus, kad įkvėptų dinamizmo, kuris kiekvienam nariui padėtų daryti pažangą. Komandų atsakingieji būtent tam ir yra renkami. Sutikti būti komandos atsakingąją porą nėra paprastas formalumas. Tai tikras įsipareigojimas, tai tarnystė, kuriai išrinktoji pora yra kviečiama. Jos misija yra ir žmogiška, ir dvasinė. Atsakingoji pora palaiko ryšį tarp komandos narių, ji sukuria sąlygas broliškiems santykiams ir budi prie komandos dvasinės kelionės. **Kaip tokia, nuo pat savo išrinkimo, kiekvieno susitikimo metu, būtent ji vadovauja komandos pasidalinimo metu.** Reguliaria malda ji palaiko visus komandos narius. Pagaliau, padedama poros, atsakingos už ryšius, ji užtikrina ryšį su visu DMK judėjimu.

Pereiname prie komandos atsakingosios poros rinkimų.

10.6. Magnificat